curieruladventist.ro

Curierul Adventist

SEPTEMBRIE 2019: PURTĂTORI DE LUMINĂ + ACCENTE PRIVIND RELIGIA PRACTICĂ + RUGĂCIUNEA ÎN LUMINA CERCETĂRILOR ȘTIINȚIFICE + FORȚA UNUI VIS + JERTFA LUI CAIN + DEFINIȚIA PĂCATULUI + ROLUL EMOȚIILOR POZITIVE + SEMNUL FACE DIFERENȚA! + MOISE ȘI ISUS HRISTOS + STIL DE VIAȚĂ

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Provocarea ADRA:
Ce faci tu aici?

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând..."

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

În cadrul Consiliului anual ADRA din Iordania, din luna februarie 2019, ADRA a lansat o nouă campanie globală de informare și conștientizare a nevoii de educație **„Fiecare copil. Din fiecare loc. La școală." (Every child. Everywhere. In school.)**. Campania este un apel urgent, condus de adventiști, adresat liderilor din întreaga lume pentru a se asigura de faptul că fiecare copil, din fiecare loc, indiferent de rasă, vârstă, naționalitate, gen, religie sau origine, are dreptul, participă la școală și își completează educația pentru a-și putea îndeplini potențialul deplin dat de Dumnezeu.

Campania **„Fiecare copil. Din fiecare loc. La școală"** urmărește să colecteze un milion de semnături până în anul 2020, prin eforturi, în colaborare cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, astfel încât liderii mondiali să ia măsuri pentru ca fiecare copil să beneficieze de o educație de calitate și să trăiască liber de exploatare, liber de sărăcie sau de diferența dintre generații.

Pentru a semna petiția, puteți accesa: **https://inschool.adra.org/petition**.

Pentru mai multe detalii, puteți accesa:
http://adra.ro/stiri/semneaza-si-tu-petitia-adra-fiecare-copil-din-fiecare-loc-la-scoala.html.

ADRA

Anul XCVI, SEPTEMBRIE 2019. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Coordonator ediţie limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Aurel Neaţu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Paşca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viaţă şi Sănătate, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

PURTĂTORI DE LUMINĂ

După moartea lui Solomon, Israelul s-a divizat în regatul de nord și regatul de sud. Regatul de nord, format din zece triburi, din cauza idolatriei a dat faliment spiritual și a fost asuprit de Asiria. Mai târziu și Iuda, format din două triburi, a ajuns în pragul captivității babiloniene. În vederea evitării catastrofei, Dumnezeu, prin apel divin, a chemat poporul ales la redeșteptare și reformă, la o viață care să reflecte lumină: „Scoală-te, luminează-te!... căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine" (Isaia 60:1-2).

Acest mesaj este de actualitate. Starea bisericii și misiunea încredințată ei impun redeșteptare și reformă! Lumea, acoperită de negură și întuneric, așteaptă purtători de raze divine.

Lumea zace în întuneric. Întunericul înseamnă ignoranță și păcat. Cel ignorant este ca un nevăzător, care bâjbâie în întuneric. Pe vremuri, Isus l-a căutat pe Bartimeu în întunecimea vieții sale și l-a scos la lumină, dar El Se adresa și celor care în mod voit trăiau în întuneric (Ioan 9:39-41). Domnul dorește ca slava, lumina, razele Sale să se răsfrângă asupra acestei lumi prin noi: „Scoală-te, luminează!" Lumina primită nu este a noastră. Adevărurile descoperite, vestea mântuirii prin jertfa lui Isus sunt „bunuri comune". Nu avem voie să le reținem pentru noi! Cei din jurul nostru trebuie să întâlnească Lumina vieții.

Cum să reflectăm razele divine? Iată ce spune Isus: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri" (Matei 5:14-16). Lumânarea, în timp ce oferă lumină, se mistuie pe sine. Isus S-a dat pe Sine ca să alunge întunericul deznădejdii și să umple lumea cu razele mântuirii. Faptele luminii sunt cele născute din renunțare, sacrificiu de sine, jertfă. Distribuitorul trebuie „să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze", spune Isus (Luca 9:23). Să renunțăm la dreptatea noastră în favoarea dreptății Lui, la merite, bunuri, comoditate, scopuri egoiste, trufie și să ne însușim caracterul Lui, devenind astfel, prin El, sfinți luminători. Se spune că un băiețel însoțit de tatăl său a intrat într-o catedrală și a admirat frumusețea vitraliilor colorate de razele solare. „Tată, cine sunt oamenii aceia?" a întrebat. „Sunt sfinții", a fost răspunsul. „Tată, nu-i așa că sfinții sunt aceia prin care răzbat razele de lumină", a fost concluzia copilului.

Frați și surori! Sfinți sunt aceia prin care răzbate soarele – Isus Hristos. Prin apelul „scoală-te", suntem chemați la o astfel de sfințenie practică. Am fost scoși din negura lumii ca să reflectăm lumina lui Isus, ca astfel, prin noi, El „să caute și să mântuiască ce era pierdut".

Doamne, în noul an misionar, fă-ne sfinți, adevărați purtători de raze divine prin cuvânt și fapte! ■

Szász Ernest, coordonator general al redacției în limba maghiară, Editura Viață și Sănătate.

CUPRINS

3 **Editorial**
Szász Ernest
Purtători de lumină

4 **Eveniment**
Pavel Memete
Inaugurarea Bisericii Adventiste „Speranța" – Timișoara

6 **ADRA**
Dan Constantinescu
Ce faci tu aici, (Ilie)?
Trei accente privind religia practică

9 **Știință și religie**
Kovács Árpád
Rugăciunea în lumina cercetărilor științifice

11 **Predică**
Traian Aldea
Forța unui vis

16 **Reflecții**
Cristian Trenchea
Jertfa lui Cain

18 **Spiritual**
Emilian Niculescu
Definiția păcatului

20 **Psihologie creștină**
Adrian Belean
Rolul emoțiilor pozitive

23 **Spiritual**
Gili Antea
Semnul face diferența!

27 **Apologie**
Ștefan Radu
Moise și Isus Hristos

30 **Sănătate**
Adventist World
Peter N. Landless
Zeno L. Charles-Marcel
Un stil de viață sănătos
Ne influențează oare emoțiile?

31 **Pagina copiilor**
Alina Chirileanu
Prieteni cu Isus

CA_septembrie_2019.indd 3 8/22/2019 12:11:15 PM

INAUGURAREA BISERICII ADVENTISTE „SPERANȚA” – TIMIȘOARA

Ziua de 18 mai a însemnat pentru membrii Bisericii Adventiste „Speranța” din Timișoara împlinirea unui vis purtat în gând și rugăciune de-a lungul mai multor ani.

Situată în cartierul Mehala, str. Crișan nr. 11, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea „Speranța”, funcționează într-un imobil proprietate, din luna februarie a anului 1996. Casa achiziționată în anul 1995 a fost amenajată pentru credincioșii din această parte a orașului. Apariția acestei biserici și cumpărarea imobilului au fost o minune a lui Dumnezeu pentru noi! Începând cu anul 1993, un grup de credincioși s-au întâlnit săptămânal în casa sorei Dolga Ileana pentru studiu, părtășie și rugăciune. În fiecare ocazie, pe lista de rugăciune era și dorința de a avea în acest cartier un lăcaș de închinare.

APARIȚIA ACESTEI BISERICI ȘI CUMPĂRAREA IMOBILULUI AU FOST O MINUNE A LUI DUMNEZEU PENTRU NOI!

În 1995, Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre prin acest loc, care a putut fi cumpărat datorită faptului că același Dumnezeu a mișcat inima unui sponsor generos, care a oferit toată suma pentru ca aici să fie o Casă a lui Dumnezeu. Biserica de pe str. Crișan nr. 11 a fost inaugurată și organizată în februarie 1996, în prezența președintelui de atunci al Uniunii Române, pastorul Adrian Bocăneanu, și a președintelui Conferinței Banat, pastorul Adam Engelhardt. De la inaugurare și până astăzi, biserica a fost slujită de pastorii: Gligor Deac, Marius Morar, Narcis Ardelean, Daniel Dumitriu, Pavel Memete, Marius Morar (un nou mandat), Adrian Iorgulescu și Teofil Brînzan.

De-a lungul anilor, Biserica Adventistă „Speranța” s-a distins prin diverse activități de impact cum ar fi: Ziua Libertății Religioase, Sărbătoarea Recunoștinței, seminare de cunoaștere a Bibliei, slujire creștină în spitale, slujire creștină în penitenciar, cursuri de gătit sănătos, seminar de abandonare a fumatului, miniexpoziții de sănătate, „Caravana sănătății”, Școli biblice de vacanță, ultimele două activități în localități din jurul Timișoarei: Sânmartinu Sârbesc, Bucovăț, Sânandrei, Carani, Cornești, Pișchia etc. Programele de evanghelizare ce au avut loc în sala veche și, într-o ocazie, în sala Cinematografului Dacia, ocaziile de botez, desfășurate în curtea bisericii, sub nuc, la râul Timiș și Bega, au entuziasmat tot în atâtea rânduri inimile noastre. Programul de închinare, din Sabat este îmbogățit prin activitatea corului, a orchestrei și a fanfarei bisericii locale. Slujbași și credincioși din Biserica Adventistă „Speranța” se îngrijesc de încurajarea și susținerea activităților de închinare și sociale pentru bisericile și grupele de credincioși adventiști din localitățile Sânnicolau Mare, Iecea Mare, Sânandrei, Sânmartinu Sârbesc, Fibiș, Petrovaselo.

La înființare, biserica noastră a avut 67 de membri botezați, iar astăzi numără 127 de membri, la care se adaugă copiii și prietenii care frecventează serviciile de închinare. În perioada aceasta de 23 de ani, un număr semnificativ de credincioși au intrat în biserică prin botez și mărturisire de credință, dar putem consemna și multe plecări în străinătate și membri care au trecut la odihnă, pentru care păstrăm respect și o plăcută amintire.

CA_septembrie_2019.indd 4 8/22/2019 12:11:17 PM

Clădirea bisericii, una din cele mai vechi din zonă, se degrada și necesita transformări costisitoare. Era imperios necesar să se găsească o variantă de rezolvare a situației. Soluția agreată de majoritatea credincioșilor a fost o clădire nouă, care să reprezinte Biserica Adventistă din această zonă foarte populată a orașului.

În anul 2009, pastorul Marius Morar a demarat planul construirii unui nou și modern lăcaș de cult. Demersurile pentru obținerea autorizației de construire aveau să se întindă pe o perioadă de patru ani, pentru ca apoi, după obținerea acesteia în iulie 2013, din luna septembrie a aceluiași an să coordoneze cu dragoste și competență lucrările de construcție timp de cinci ani și jumătate, până la finalizarea lor.

Proiectul noii biserici, ținând cont de specificul terenului (doar 570 m^2 și un front stradal de 13,75 m), avea să fie o provocare pentru arhitecții Nelu Andreicuț și Ovidiu Iovănel, rezultatul creativității lor concretizându-se printr-un proiect unicat de o frumusețe aparte.

Lucrările pentru corpurile de clădire din spate și sala centrală de închinare, având un grad ridicat de dificultate, au fost executate integral, pe un preț foarte rezonabil, de firma de construcții a fratelui Vasile Cozma. Iar corpul din față al bisericii, tencuiala decorativă și pavajul au fost executate de echipa fratelui Ionică Charchaci.

În Sabatul din 18 mai, în prezența atâtor credincioși și prieteni, a distinșilor invitați – dl senator Eugen Dogariu, dl Viorel Bara, consilier personal al președintelui Consiliului Județean Timiș, Laurențiu Timiș, pastor al Bisericii Baptiste Eclesia, din Timișoara, a conducerii Bisericii Adventiste de la nivel european, reprezentată de pastorul Magyarosi Barna, secretarul Diviziunii Inter-Europa, a conducerii Uniunii Române, reprezentată de pastorii: Aurel Neațu, președinte, Emil Jigău, trezorier și Dragoș Mușat, director Departament Libertate Religioasă și Comunicare, precum și a conducerii Conferinței Banat, reprezentată de pastorii: Mihai Maur, președinte, Marius Morar, secretar și Trandafir Costel, directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală, a pastorului bisericii locale, Teofil Brînzan, precum și a celor pastori care au slujit această biserică, are loc sfințirea acestui lăcaș de închinare.

Felicitări și mulțumiri tuturor celor care au trudit cu atâta devotament, care nu s-au lăsat descurajați și au continuat să sacrifice și să se sacrifice chiar și atunci când au avut de întâmpinat obstacole, care n-au fost puține!

Mulțumiri tuturor sponsorilor, membrilor bisericii locale și celor care au dăruit cu drag ca să fie în permanență fonduri pentru continuarea și finalizarea lucrărilor și, nu în ultimul rând, mulțumiri lui Dumnezeu pentru toate minunile pe care le-a făcut pentru noi în toți acești ani, în ciuda nevredniciei noastre.

Pentru tot ce s-a realizat aici, toată slava și lauda se cuvin Dumnezeului nostru minunat! ■

Pavel Memete, pastor pensionar

CASA DOMNULUI PAVEL MEMETE

O CLĂDIRE NOUĂ, CARE SĂ REPREZINTE BISERICA ADVENTISTĂ DIN ACEASTĂ ZONĂ A ORAȘULUI.

CA_septembrie_2019.indd 5 8/22/2019 12:11:23 PM

CE FACI TU AICI, (ILIE)? TREI ACCENTE PRIVIND RELIGIA PRACTICĂ

Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte.
Și cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Ce faci tu aici, Ilie? (1 Împărați 19:9)

Mărturisesc fascinația pe care o resimt în fața micilor și marilor întrebări ale Scripturii, mai ales de când am înțeles că ele ne privesc direct și personal și că răspunsul pe care suntem în stare să-l oferim interogațiilor divine reprezintă adevărata noastră mărturisire de credință.

La scurtă vreme după botez, întrebarea din titlu m-a străbătut mai întâi ca un scurt fior, pentru ca ulterior să revină, din ce în ce mai presant, dispărând apoi pentru o vreme, ca și cum nici n-ar fi existat, odată cu implicarea mea într-un proiect misionar.

Când am încercat să aștern pe hârtie câteva gânduri pornind de la întrebarea în cauză, am descoperit că cele trei părți ale acestei scurte propoziții constituie tot atâtea valențe ale religiei practice, despre care Ellen White spunea că „ar trebui să-și aibă locul în fiecare predică”[1].

Ce faci?

„OSTENEALA DRAGOSTEI” ÎNSEAMNĂ MUNCA DETERMINATĂ DE IUBIRE, CARE DE BUNĂVOIE IA ASUPRA SA NECAZUL ȘI DUREREA, PENTRU MÂNTUIREA ALTORA.

Primul accent este cât se poate de explicit și se regăsește atât în îndemnul hristic - „Du-te de **fă** (subl. ns.) și tu la fel”[2], cât și în scrierile apostolilor. Iacov este poate cel mai elocvent în ceea ce privește rolul esențial pe care îl au faptele credinței, atunci când afirmă că „credința fără fapte este moartă[3]”, sau când declară că adevărata religie („curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu”) constă în **a face**, altfel spus „să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor”[4].

Pavel vorbește și el despre „lucrarea credinței” și despre „osteneala dragostei”[5], cu referire la faptele, spirituale sau vremelnice, inspirate de credință și tot el își îndeamnă discipolii „să facă fapte vrednice de pocăința lor”[6]. O asemenea expresie evidențiază natura practică a adevăratei credințe, care își dovedește existența prin fapte creștinești. „Osteneala dragostei” înseamnă munca determinată de iubire, care de bunăvoie ia asupra sa necazul și durerea, pentru mântuirea altora. Această grijă iubitoare pentru binele reciproc, alături de credința arzătoare, e o dovadă convingătoare a adevăratei convertiri[7].

Dincolo de valențele sale demonstrative, ideea de a ilustra credința și, mai ales, dragostea prin fapte, așa cum o menționează același Pavel în Epistola către evrei („osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o”[8]), este de inspirație divină, câtă vreme Însuși „Dumnezeu Își **arată** dragostea față de noi”, e drept printr-o faptă pe măsura măreției și profunzimii dragostei Sale, și anume „prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”[9].

Mai mult, în prezentarea pe care o face în fața ucenicilor privitor la judecata viitoare, Mântuitorul arată în mod explicit că marea punere la proba finală se ocupă cu măsura în care principiile religiei adevărate au fost aplicate la viața de toate zilele, mai ales în legătură cu interesele și nevoile altora:

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat, Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut, am fost străin și M-ați primit, am fost gol și M-ați îmbrăcat, am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți, am fost în temniță și ați venit pe la Mine»”, sau în sinteză „ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei.”[10]

Nu întâmplător, oamenii au preluat și ei această nevoie de certificare prin fapte a virtuților pretinse de semenii lor, așa cum s-a întâmplat de pildă în săptămânile imediat următoare evenimentelor din decembrie 1989, când celor grăbiți să acceadă la noile demnități publice li se adresa întrebarea tranșantă: „Ce ai făcut în ultimii cinci ani?”

Ce faci *tu*?

Interesant este faptul că Ilie nu răspunde la întrebare, sau în orice caz nu în sensul în care ea a fost pusă, încercând să abată discuția de la persoana sa: „Copiii lui Israel au părăsit legământul Tău... caută să-mi ia viața”[11]. Chiar dacă nu îi amintește pe nume, este limpede că el face trimi-

CA_septembrie_2019.indd 6 8/22/2019 12:11:23 PM

tere cu precădere la cuplul Ahab-Izabela care, mai ales după uciderea prorocilor lui Baal, îi pusese gând rău.

Dar, la fel ca și în cazul lui Petru, întrebarea divină i se repetă și lui câteva versete mai departe. „Nu, Ilie, aici nu e vorba nici de Ahab și nici de Izabela, nici măcar de copiii lui Israel. Eu pentru tine am trimis pe Îngerul Domnului cu pâine și apă atunci când erai în pragul deznădejdii, Eu cu tine vorbesc, pentru tine am un plan. Așadar, întrebarea este «Ce faci **tu**?»"

Ce faci tu aici,
Ilie? (sau Maria, sau Andrei)
stai în peșteră pe prici,
ai pleca, dar parcă nici
nu știi încotro s-o iei?

Ce faci tu aici,
ce faci?
(nu ce știi, ce ești, ce vrei?)
Domnu-așteaptă ucenici.
Ai de gând să te ridici
sau te pierzi de ei?

*Ce faci **tu** aici,*
(nu alții
– frate, soră, tată, fiu,
sau prieteni, sau bunici).
Ai de gând să te implici
cât nu-i prea târziu?

*Ce faci tu **aici**,*
ești sigur
că e locul potrivit?
Ai venit ca la servici
sau sunt mieii mai voinici
de-asta ai venit?

Ce faci tu aici,
ne-ntreabă
Domnul Dumnezeu.
Sub privirea-I ca un brici,
parcă suntem tot mai mici.
Ce faci tu?
Dar eu? ...

Iar răspunsul lui Ilie, același de bună seamă, pare să nu mai intereseze pe nimeni câtă vreme i se trasează imperativ ceea ce avea de făcut în perioada imediat următoare. Și, doar în treacăt, i se amintește că, pe lângă Ahab și Izabela, în Israel mai erau „șapte mii de bărbați… ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal."[12]

Avem astfel o nouă dovadă a faptului că Hristos cunoaște fiecare suflet nevoile personale și încercările acelui suflet și toate împrejurările care frământă și nedumeresc spiritul. Mâna Sa este întinsă cu o gingășie plină de milă către fiecare copil suferind al Său[13]. „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam"[14], îi spune El lui Ieremia, iar în Evanghelia după Luca adaugă: „chiar perii din cap, toți vă sunt numărați"[15]. Noe, Avraam, Moise, Ezechiel sunt alte exemple de relaționare individuală cu Divinitatea, personalizarea relației fiind explicitată prin expresia „legământul Meu cu **tine**".

RESPONSABILITATE INDIVIDUALĂ

DAN CONSTANTINESCU

FIECARE TREBUIE SĂ I SE SUPUNĂ LUI DUMNEZEU PRIN ACȚIUNEA SA PROPRIE, EXPERIMENTÂND TAINA EVLAVIEI.

Evanghelia li se adresează oamenilor în mod individual. Fiecare ființă umană are un suflet care fie va fi pierdut, fie va fi mântuit. Fiecare posedă o individualitate aparte și diferită de a celorlalți. Omul trebuie să se convingă, să se convertească și să împlinească voia lui Dumnezeu în mod personal. El trebuie să exercite propria sa capacitate de a alege. Nimeni nu poate realiza această lucrare prin intermediari. Nimeni nu poate prelua individualitatea altuia. Fiecare trebuie să I se supună lui Dumnezeu prin acțiunea sa proprie, experimentând taina evlaviei[16].

Un fragment dintr-un imn cântat în biserică în vremea copilăriei spunea cam așa: „Tu vrei să fii luat la cer/ Pe pat comod de flori/ Când alții luptă până pier/ Dar sunt biruitori." Nevoia de responsabilitate individuală este cu atât mai pregnantă cu cât ne apropiem de momentul prezis de Domnul Isus Hristos prin cuvintele: „Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată."[17]

Ce faci tu *aici*?

Dumnezeu îl întâmpină pe slujitorul Său încercat cu întrebarea: „Ce faci tu **aici**, Ilie?" Eu te-am trimis la pârâul Cherit și, după aceea, la văduva din Sarepta. Te-am însărcinat să te întorci la Israel și să stai înaintea preoților idolatri pe Carmel;

CA_septembrie_2019.indd 7 8/22/2019 12:11:24 PM

apoi te-am încins cu putere ca să conduci carul împăratului până la poarta Izreelului. Dar cine te-a trimis în această fugă grăbită în pustie? Ce misiune ai tu **aici**?[18]

Așadar, Ilie s-a ascuns. Nu era nici primul și nici ultimul care o făcea. Cam în aceeași vreme și în circumstanțe oarecum asemănătoare, un alt profet – Iona – „s-a sculat să fugă la Tars, departe de Fața Domnului”[19]. Niciunul dintre ei nu a înțeles de la început că, atunci când Dumnezeu așază o povară asupra oamenilor ca să fie purtată după plăcerea Lui, El îi și întărește ca să o poarte.

MISIUNEA MEA ȘI A TA SE REGĂSEȘTE ÎN ÎNDEMNUL MÂNTUITORULUI: „VEGHEAȚI DAR, PENTRU CĂ NU ȘTIȚI CÂND VA VENI STĂPÂNUL CASEI: SAU SEARA, SAU LA MIEZUL NOPȚII, SAU LA CÂNTAREA COCOȘILOR, SAU DIMINEAȚA”. ȘI, INDIFERENT CÂND AR VENI, VA TREBUI SĂ RĂSPUNDEM FIECARE LA ÎNTREBAREA: „CE FACI TU AICI?

Mai mult, într-un anume fel, ideea de a te ascunde este asociată cu vinovăția. Și asta de la primii noștri părinți care, după ce au păcătuit, „s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină”[20]. Ca să nu mai vorbim de consecințele unui asemenea gest. Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă, în loc să dea curs poruncii „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”[21], apostolii s-ar fi ascuns și ei.

Locul de refugiu al lui Ilie pe muntele Horeb, deși era neștiut de oameni, era cunoscut de Dumnezeu, care S-a întâlnit cu el printr-un înger puternic, trimis să se intereseze de nevoile lui și să-i lămurească planul divin pentru Israel[22]. Putem fi convinși că, asemenea altor repere ale existenței cotidiene, localizarea noastră teritorială este în atenția lui Dumnezeu. El, care „a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?»”[23], îi spune lui Daniel „stai în picioare în locul unde ești”[24], iar lui Lot (cu referire la membrii familiei sale din Sodoma) „scoate-i din locul acesta”[25].

În același timp, locul în care ne aflăm denotă relația noastră cu Divinitatea. Transpusă în plan spațial, întrebarea din titlu ar putea fi reformulată astfel: „Unde dorești să-L întâlnești pe Dumnezeul tău?” „Pe calea celor păcătoși, pe scaunul celor batjocoritori”[26] sau, dimpotrivă, „în Templul [Său] cel sfânt”[27].

Epilog

Neștiind că Al Doilea Război Mondial se sfârșise în urmă cu 29 de ani, soldatul Hiroo Onoda purta încă un război de gherilă în jungla insulei Lubang din Filipine. Când s-a întâlnit cu un student japonez aflat în călătorie pe insulă, care l-a asigurat că războiul se terminase cu foarte mult timp în urmă, Onoda nu l-a crezut și i-a spus că se va preda doar atunci când va primi ordine clare în acest sens de la superiorul său.

Fostul comandant al acestuia, maiorul Taniguchi, a fost contactat și trimis pe insula Lubanga pentru a-i spune lui Onoda în persoană că războiul s-a terminat. Cei doi s-au întâlnit, iar Taniguchi i-a spus lui Onoda că Japonia pierduse războiul și că trebuie să pună capăt imediat tuturor activităților de luptă. Pe 10 martie 1975, la vârsta de 52 de ani, Onoda a ieșit din jungla ce-i fusese cămin atâția ani și și-a predat sabia de samurai președintelui filipinez Ferdinand Marcos[28].

Marea Luptă nu s-a încheiat însă. Misiunea mea și a ta se regăsește în îndemnul Mântuitorului: „Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața”[29]. Și, indiferent când ar veni, va trebui să răspundem fiecare la întrebarea: „Ce faci tu aici?

Iar dacă Ilie n-a dat un răspuns convingător, tot prin vocea psalmistului, Scriptura ne îndreaptă către răspunsul ideal, care include în el și motivația acestuia: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.”[30] ■

Prof. univ. dr. **Dan Constantinescu**,
manager proiect ADRA România

[1] E.G. White, *Lucrarea pastorală*, p. 111.
[2] Luca 10:37.
[3] Iacov 2:26.
[4] Iacov 1:27.
[5] 1 Tesaloniceni 1:3.
[6] Fapte 26:20.
[7] *Comentarii biblice AZȘ*.
[8] Evrei 6:10.
[9] Romani 5:8.
[10] Matei 25:34-36,40.
[11] 1 Împărați 19:10.
[12] Idem, v. 18.
[13] E.G. White, *Divina vindecare*, p. 249.
[14] Ieremia 1:5.
[15] Luca 12:7.
[16] E.G. White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, p. 423.
[17] Matei 24:40,41.
[18] E.G. White, *Profeți și regi*, p. 168.
[19] Iona 1:3.
[20] Geneza 3:8.
[21] Matei 28:19.
[22] E.G. White, *Profeți și regi*, p. 167.
[23] Geneza 3:9.
[24] Daniel 10:11.
[25] Geneza 19:12.
[26] Psalmii 1:1.
[27] Psalmii 138:2.
[28] https://ro.wikipedia.org/wiki/Hiroo_Onoda.
[29] Marcu 13:35.
[30] Psalmii 40:8.

CA_septembrie_2019.indd 8 8/22/2019 12:11:24 PM

RUGĂCIUNEA ÎN LUMINA CERCETĂRILOR ȘTIINȚIFICE

PUTERE INCONTESTABILĂ
KOVÁCS ÁRPÁD

RUGĂCIUNEA SISTEMATICĂ A PRODUS MODIFICĂRI VIZIBILE ÎN PATRU CENTRE ALE CREIERULUI.

În perioada genezei Bisericii Adventiste, cercetările științifice nu și-au manifestat interesul față de subiectele religioase și spirituale, ci erau orientate cu precădere spre teologie și filozofie. Acest aspect este susținut și de o declarație a lui Ellen White: „Înțelepciunea omenească spune că rugăciunea nu este esențială. Oamenii de știință pretind că nu poate exista un răspuns real la rugăciune, că acest fapt ar fi o încălcare a legilor naturii, o minune, și că minuni nu există."[1] Concomitent cu declarația de mai sus, prin anii 1870, s-a manifestat interesul față de cercetările legate de rugăciune. Primul cercetător în acest domeniu a fost fizicianul londonez John Tyndall, care a studiat puterea rugăciunii. El a observat timp de mai mulți ani comportamentele pacienților dintr-un spital privat.[2] Rezultatele au fost publicate de polimatul englez Francis Galton, vărul lui Charles Darwin[3], care a adăugat și propriile cercetări despre corelația dintre rugăciune și durata vieții. De atunci s-au efectuat sute de studii despre rugăciune[4], despre efectul acesteia asupra sufletului, sănătății, vieții religioase și fizice a omului și, în majoritatea cazurilor, rezultatul a fost pozitiv.

În cele ce urmează, aș dori să prezint cititorilor două cercetări contemporane despre rugăciune, care dovedesc cu precizie științifică ceea ce Biblia a declarat cu milenii în urmă despre eficiența rugăciunii. Nu este întâmplător că Isus a dedicat ore acestui exercițiu spiritual. Motivația Lui nu a fost zelul religios, nici vreo practică evlavioasă, ci, între altele, puterea transformatoare incredibilă a rugăciunii asupra minții și sufletului omului. Satana L-a atacat cu toată forța, de aceea a fost nevoie ca să-Și întărească mintea și sufletul pentru a-i înfrunta pe Satana și pe adepții lui cu această disciplină spirituală orânduită de Dumnezeu.

Una din cercetările contemporane cele mai autentice și voluminoase despre rugăciune a fost coordonată de medicul, cercetătorul și cofondatorul neuroteologiei, Andrew Newberg, cu titlul *Cele 47 de avantaje ale rugăciunii referitoare la sănătate*[5]. Despre acest studiu trebuie să știm neapărat faptul că a fost efectuat conform cu criteriile științei moderne. Iar rezultatul i-a copleșit chiar și pe cercetători. În acest studiu vast, care a inclus și rezultatele altor studii, autorul a studiat nu doar efectele rugăciunii asupra celui ce se roagă, ci a confirmat și rezultatele de până acum ale rugăciunii de mijlocire, conform cărora oameni bolnavi care nu știau că cineva se roagă pentru ei s-au vindecat mai repede față de cei pentru care nu se ruga nimeni. Cea mai mare parte a studiului cercetează avantajele credinței, ale rugăciunii și ale participării la ceremoniile religioase asupra calității vieții. Acestea au fost concluzionate în 47 de puncte, din care le enumerăm pe cele mai importante:

- hotărâre
- scăderea sentimentului ostil și a relei-voințe; diminuarea mâniei; spiritul iertător
- protecție împotriva stresului și a sentimentelor negative
- viață mai lungă
- stimulare la un stil de viață sănătos; întărirea sistemului imunitar
- atitudine pozitivă a celor ce suferă de cancer
- protecție împotriva drogurilor (în cazul adolescenților); scăderea ratei dependenței de alcool; refacere după dependența de jocuri de noroc
- reabilitare mai rapidă după relațiile violente
- scăderea evoluției depresiei moștenite; scăderea efectului atacurilor de panică
- intensificarea fericirii; creșterea satisfacției vieții; îmbunătățirea dispoziției generale și a abordării vieții
- îmbunătățirea performanței școlare a copiilor
- scăderea semnificativă a riscului bolilor; diminuarea riscului diferitelor boli mentale și ale afecțiunilor creierului
- strângerea relațiilor familiale și tendința spre o viață de familie mai fericită.

Cel de-al doilea studiu, publicat de NMX Mind Health Report[6], la fel, prezintă influența aproape incredibilă a rugăciunii asupra funcțiilor mentale. Acesta raportează faptul că savanții în neuroștiință au efectuat scanări pe creierul creștinilor care se rugau. Rezultatul este co-

CA_septembrie_2019.indd 9 8/22/2019 12:11:24 PM

vârșitor: rugăciunea sistematică a produs modificări vizibile în patru centre ale creierului – în lobul frontal, în cortexul cingulat anterior, în lobul parietal și în zona sistemului limbic. Studii asemănătoare s-au efectuat și anterior, dar pentru măsurători s-au folosit proceduri electrotomografice mai ieftine, în care s-au ajuns la rezultate similare și s-a arătat că rugăciunea activează diferite părți ale creierului. Prin această descoperire se poate dovedi că în creierul celor ce se roagă există schimbări fizice vizibile, ceea ce revoluționează de-a dreptul direcția studiilor și face incontestabilă puterea reală a rugăciunii.

Rezultatul amintit mai sus face diferența între rezultatele rugăciunii de mijlocire asupra altora și efectele rugăciunii asupra persoanei care se roagă. În timp ce în primul caz rezultatele nu sunt întotdeauna concludente, rezultatele în cel de-al doilea caz sunt fără echivoc. De aceea, descoperirea de bază a cercetărilor legate de rugăciune este efectul pozitiv al rugăciunii autentice, rostită cu credință, asupra persoanei care se roagă. În esență, acesta este scopul primordial al rugăciunii, ca cel care se roagă să simtă că nu se roagă degeaba. Chiar dacă Dumnezeu nu îi împlinește toate cererile, timpul petrecut în rugăciune nu rămâne fără rezultat.

Desigur, noi oamenii am vrea ca Dumnezeu să ne împlinească toate cererile, mai ales când dorim să scăpăm dintr-o situație dificilă, de o boală. Dar în astfel de situații, de unde știm care dintre răspunsuri înseamnă că rugăciunea a fost eficientă? Dacă, de exemplu, vorbim de o boală, Dumnezeu poate răspunde în trei feluri: vindecare, rămânerea în boală sau moarte, și toate trei pot fi un răspuns la rugăciune. Noi nu știm care dintre acestea este cel mai bun, pentru că nu cunoaștem voia lui Dumnezeu și doar dacă am cunoaște-o am putea vorbi despre o eficiență autentică. Din punct de vedere omenesc, rugăciunea omului bolnav este eficientă dacă se vindecă, dar noi nu cunoaștem perspectiva divină.

Bănuiesc că în mintea multor credincioși stăruie marea întrebare: cum poate să fie voia lui Dumnezeu ca cineva să moară, mai ales dacă nu este la o vârstă înaintată? Trebuie să știm că scopul primordial al lui Dumnezeu este mântuirea omului, și nu longevitatea acestuia. Acest lucru nu înseamnă că El nu ar dori ca omul să aibă și pe acest pământ succes, o viață fericită și lungă. În Evanghelia după Ioan, Isus declară: „Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug" (Ioan 10:10). Dar, din nefericire, în lumea păcatului, această viață din belșug este imposibilă. În viața Sa pământească, nici măcar Fiul lui Dumnezeu nu a fost scutit de suferință. Însă, deoarece scopul principal al lui Dumnezeu este viața veșnică a omului, dacă cineva este pregătit pentru aceasta, sau în perioada precedentă morții se poate pregăti, Dumnezeu permite ca el să moară. Și toate acestea doar ca să îi asigure *vita aeterna*, adică viața veșnică. De aceea nimeni să nu creadă că Dumnezeu Se bucură de moartea celui credincios.

Astfel, pentru că voia lui Dumnezeu garantează binele final în viața omului, adevărata eficiență a rugăciunilor înseamnă împlinirea voii Sale. Dacă scopul lui Dumnezeu este ca cel bolnav să se vindece, atunci rugăciunile personale și mijlocirea altora se dovedesc eficiente dacă se va vindeca. Însă, dacă voia lui Dumnezeu este ca el să trăiască mai departe cu boala sa, atunci eficiența rugăciunii se va manifesta prin faptul că va fi în stare să accepte limitele impuse de boala sa și poate să o integreze fără cârtire. Într-o astfel de situație a fost apostolul Pavel. El o descrie astfel: „Și, ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.» Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare (2 Corinteni 12:7-10).

În final, dacă Dumnezeu a decis că din perspectiva vieții veșnice este mai bine ca bolnavul să treacă la odihnă, atunci eficiența rugăciunii va fi moartea celui ce se roagă. În acest caz, Dumnezeu îi va da consimțirea, acceptarea voii Sale, și va pleca din rândul celor vii împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii. Dar până când nu știm care din aceste trei este voia lui Dumnezeu, nu putem stabili nici care variantă înseamnă ascultarea rugăciunii, sau, din punct de vedere omenesc, care este eficiența rugăciunii.

Dar oricare ar fi voia lui Dumnezeu, un lucru este cert: rugăciunea credinciosului rostită cu credință niciodată nu este ineficientă. ■

Dr. **Kovács Árpád**: pastor, lector universitar

[1] Ellen White: *Rugăciunea,* 61.

[2] Brush Stephen: The Prayer Test. In *American Scientist*. 1974. 561-563.

[3] Galton Francis: Does Prayer Preserve. In *Archives of Internal Medicine*. 1970. 580-581. 587.

[4] Exemple de cercetări științifice asupra rugăciunii: Shane Sharp: *How Does Prayer Help Manage Emotions?,* 2010; Prasad Vannemreddy-Kris -Bryan-Anil Nanda: *Influence of Prayer and Prayer Habits on Outcome in Patients With Severe Head Injury*. American Journal of Hospice and Palliative Medicine, 2009; Amy L. Ai - Christopher Peterson - Terrence N. Tice - Bu Huang - Willard Rodgers - Steven F. Bolling: *The Influence of Prayer Coping on Mental Health among Cardiac Surgery Patients: The Role of Optimism and Acute Distress*. Journal of Health Psychology, 2007; Graham H. Twelftree: *Prayer and the Coming of the Spirit in Acts, The Expository Times*. 2006.

[5] Andrew Newberg: *47 Health Benefits of Prayer*, 5.

[6] *NMX Mind Health Report* este o revistă americană științifică de sănătate, care comunică cele mai recente descoperiri medicale, mai ales pe cele care sunt în legătură cu funcționarea creierului uman.

CA_septembrie_2019.indd 10 8/22/2019 12:11:24 PM

FORȚA UNUI VIS

Ghedeon a sosit și iată că un om istorisea tovarășului său un vis. El zicea: „Am visat un vis și se făcea că o turtă de orz se rostogolea în tabăra lui Madian; a venit de s-a lovit până la cort, și cortul a căzut; l-a răsturnat cu susul în jos și cortul a fost dărâmat." Tovarășul lui a răspuns și a zis: „Aceasta nu este altceva decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioas, bărbatul lui Israel; Dumnezeu a dat în mâinile lui pe Madian și toată tabăra." Când a auzit Ghedeon istorisirea visului și tâlcuirea lui, s-a aruncat cu fața la pământ, s-a întors în tabăra lui Israel și a zis: „Sculați-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian!"
(Judecători 7:13-15)

FORȚA IDEALULUI
TRAIAN ALDEA

„I HAVE A DREAM" (AM UN VIS) – MARTIN LUTHER KING

O cuvântare de 17 minute, ținută în ziua de 28 august 1963 pe treptele Monumentului lui Lincoln din Washington, în fața a 200 000 de ascultători, este socotită cea mai importantă și influentă cuvântare din secolul al XX-lea. Este o combinație între predică și discurs politic. Citează mai multe paragrafe biblice, de patru ori repetă: „Acum este timpul!", de 8 ori spune: „Am un vis!" Este visul unei societăți drepte, egale pentru toți oamenii, negri, albi, religioși și nereligioși. Efectul a fost imens: după 40 de ani, un afro-american mulatru va deveni președintele Americii. Visul lui Martin Luther King s-a realizat. Care este visul tău? Ce aștepți de la Dumnezeu și de la viață?

I. A AVEA UN VIS

1. Ce înseamnă să ai un vis?

- A fi optimist, a privi înainte, a avea un obiectiv de atins.
- A fi luptător, plin de energie, harnic, activ, gata pentru orice lucru bun.
- A dori să-ți depășești limitele, să mergi mai departe decât înaintașii tăi, decât datoria sau obligația profesională, familiară. Să nu te mulțumești cu o realizare comună.
- A avea o credință, o speranță veșnică mai tare decât moartea.
- A avea o direcție ascendentă, asemenea unei linii drepte în urcare.
- **A avea un vis** sau **a fi visător** nu este totuna:
- A privi departe spre țintă sau a trăi într-o lume ireală, virtuală.
- A face tot ce poți pentru a-l realiza sau a trăi într-o euforie, într-o stare de beatitudine.
- A te ruga, a cere ajutor divin sau a aștepta o pomană din cer...

Ce fel de oameni (tineri) sunteți?

- Aveți un vis sau sunteți visători? Ce ideal v-ați ales pentru viață? Cine este modelul vostru?
- Ce doriți să ajungeți și să realizați? Ce faceți pentru atingerea acestui obiectiv?
- Aveți o grupă de rugăciune și subiecte concrete pentru care să vă rugați?
- Credeți în speranța adventă, în marea strigare și în *ploaia târzie*?
- Doriți să fiți unul din participanții la marea mișcare finală adventă care va ilumina lumea?

2. Lumea de azi, între ideal și oportunitate

Istoria omenirii este o sinusoidă care oscilează între: naștere, tinerețe, maturitate – bătrânețe, degenerare, moarte; extindere – restrângere; ridicare – coborâre; sărăcie – bogăție. Toate merg ca pe valurile mării, urcăm și coborâm. Elementul constant este lupta, nemulțumirea, nefericirea și moartea. „Toate aceste lucruri au să se strice..." (2 Petru 3:11). Pe care val al istoriei ne aflăm astăzi, sau pe care val te găsești tu în prezent?

CA_septembrie_2019.indd 11 8/22/2019 12:11:26 PM

Prosperitatea (Apocalipsa 3:17 – „sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic...”) este o caracteristică a societății occidentale. Niciodată lumea nu a avut atât de multe bunuri, posibilități, hrană sau ocazii de a călători atât de mult.

„DOMNUL ESTE CU TINE, VITEAZULE!” GHEDEON ESTE APRECIAT, SE PARE CĂ CINEVA ÎL CUNOAȘTE, ÎI CITEȘTE GÂNDURILE ȘI-I RĂSPUNDE CONFORM CU NĂZUINȚELE SALE ÎNALTE. APOI ÎI TRANSMITE UN MESAJ: „RIDICĂ-TE ȘI SALVEAZĂ POPORUL DE INVADATORII NOMAZI!”

Nemulțumirea, nefericirea manifestată prin revolte, greve, răsturnări de guverne, opoziție violentă, atitudini acuzatoare în întregime, revoluții, acte teroriste și o mulțime de expresii dure spuse pretutindeni, și mai ales în presă. În inimile oamenilor clocotește o ură teribilă, susținută de răutate și patimă. Fiecare grup este împotriva altui grup, fiecare națiune împotriva alteia, un grup religios împotriva altui grup religios. Ura din inima oamenilor este cea mai periculoasă bombă actuală.

Trăiește clipa! – este sloganul care animă pe majoritatea oamenilor. Toată lupta are un singur obiectiv: plăcerea, pentru aceasta ai nevoie de bani și pentru a face bani mulți este nedreptate, hoție și aranjamente murdare. Aceasta este sinusoida vieții: agitația pentru a avea – plăcerea de a consuma; lupta de a învinge – satisfacția de a-l doborî pe altul; atingerea unei înălțimi – căderea catastrofală. Care este drumul vieții tale: o sinusoidă sau o direcție dreaptă ascendentă?

II. GHEDEON – UN PERSONAJ REAL, UN EXEMPLU DEMN DE URMAT

Ghedeon era ultimul fiu care a rămas în viață din familia lui Abiezer, frații lui muriseră în luptele cu madianiții. El căuta să supraviețuiască treierând grâul în teascul mic folosit pentru struguri, de teamă să nu fie văzut de alții și să piardă și puținul pe care îl avea. Era un moment extrem de greu. De șapte ani, hoardele nomade de la răsărit de Iordan, formate din madianiți, amaleciți și alții, atacau pe Israel atunci când începeau să se coacă recoltele. Ei mâncau, jefuiau, pășteau cu turmele lor și ce mai rămânea distrugeau, apoi se retrăgeau pentru a reveni peste un an. Sensul vieții era o sinusoidă cu ambitusul de un an. De fiecare dată pătrundeau mai adânc în țară și făceau ravagii mai mari.

Supraviețuirea era cuvântul de ordine. Cei isteți găseau căi de a ieși din impas: unii colaborau cu nomazii sălbatici în schimbul protecției, precum cei din Sucot și Penuel; alții se mișcau repede, semănau și recoltau mai repede, apoi ascundeau totul și, când veneau năvălitorii, ei se retrăgeau în locuri mai sigure; sunt mulți care se socotesc mai deștepți și știu cum să se descurce. Este aceasta o soluție? Categoric nu. Într-o zi vei cădea și tu. Soluția este să pui capăt sinusoidei și să intri pe un drum liniar, ascendent.

Ghedeon, așa cum este prezentat în Biblie, poate fi studiat în trei etape distincte:

a) Chemarea lui și întărirea convingerii în puterea lui Dumnezeu.
b) Bătălia cu hoardele invadatoare, succesul și problemele avute cu evreii săi.
c) Ghedeon ca judecător, pericolul din timpul de pace și prosperitate.

Visul lui Ghedeon

Revelația divină: Domnul i Se descoperă lui Ghedeon printr-o succesiune de evenimente; era ca un bărbat care dormea într-o cameră întunecată și are nevoie să se acomodeze treptat cu lumina:

Primul pas este șocant și imprevizibil, dar specific pentru relațiile dintre bărbați: Un om înarmat se așază lângă el și începe o discuție. Salutul acestuia este special: „Domnul este cu tine, viteazule!” Ghedeon este apreciat, se pare că cineva îl cunoaște, îi citește gândurile și-i răspunde conform cu năzuințele sale înalte. Apoi îi transmite un mesaj: „Ridică-te și salvează poporul de invadatorii nomazi!”

Ghedeon parcă visează și se trezește speriat: „Cum, cine, în ce fel?” Este robul evenimentelor zilei, este copleșit de invazia dușmanilor; el este descurajat de dezastrul din familia sa și nu mai are nicio încredere în sine. Speranța lui s-a redus la simpla supraviețuire: cum să scap?!

Străinul care i-a vorbit acceptă să i se aducă o jertfă, lăsând să se înțeleagă că este o persoană deosebită. În timpul jertfei, își arată adevărata identitate: El este un sol divin, care aprinde focul jertfei, iar apoi dispare în flacăra altarului; aceasta era semnul cel mai clar al aprobării și alege-

CA_septembrie_2019.indd 12 8/22/2019 12:11:28 PM

rii divine. Ghedeon trece de la uimire la teamă, conștientizează însemnătatea evenimentului pe care l-a trăit – s-a întâlnit cu Dumnezeu, așa cum au făcut și Avraam, Moise...

Al doilea pas se petrece în timpul nopții; acum are loc o viziune, sau un vis, oricum ar fi, Dumnezeu i-a vorbit și i-a spus explicit ce are de făcut: „Tu trebuie să faci o reformă în colectivitatea unde trăiești; să distrugi altarul ridicat lui Baal cu tot ce este în jurul lui, să sacrifici taurul sacru, să pui capăt idolatriei!" Nu există nicio speranță de eliberare până când nu distrugem orice urmă de idolatrie.

Ghedeon înțelege, acceptă și trece la acțiune. De teama consătenilor, face această lucrare în timpul nopții. Când aceștia se revoltă și vor să se răzbune, tatăl său, Ioas, îi ia apărarea cu foarte multă înțelepciune. Ceea ce se poate deduce este că el și-a informat și a câștigat familia de partea sa. Din acest al doilea pas, realizat în întregime, Ghedeon se alege cu un nume nou, sau cu un pseudonim: Ierubaal – apere-se baal.

Al treilea pas – pregătirea pentru luptă. Ghedeon este un tânăr care acum începe să crească spiritual, mai are nevoie de multă experiență pentru a deveni matur, de aceea Îi cere lui Dumnezeu noi semne. Cele două minuni: lâna udă și lâna uscată sunt suficiente pentru ajungerea sa la maturitatea credinței. Dumnezeu nu Se supără pe noi când cerem dovezi, când experimentăm creșterea în credință, El ne ajută.

Acum Ghedeon trece la luptă, sună mobilizarea în Israel, cheamă poporul la luptă împotriva lui Madian. Atitudinea sa era atât de sigură, acțiunile sale, atât de precise, încât oamenii au recunoscut că Ghedeon era condus de Dumnezeu. Nicio îndoială și nicio reținere nu au avut evreii. Au fost siguri că au în față un bărbat chemat și întărit de Duhul Domnului.

În fața bătăliei, Ghedeon este totuși speriat, de aceea Dumnezeu intervine din nou și-i spune: „Du-te în tabăra madianită..." Visul străjerului madianit este cea mai interesantă metodă folosită de Dumnezeu ca să-l întărească pe Ghedeon. Acest vis îl convinge de victorie, de faptul că mâna lui Dumnezeu era cu el. Ghedeon pleacă la luptă fără nicio ezitare, fără nicio teamă!

Ghedeon parcurge un drum lung într-un timp scurt, totul s-a petrecut în câteva zile, cel mult câteva săptămâni. Dintr-un bărbat simplu, neînsemnat, dar un luptător pentru supraviețuire, care se socotea isteț, descurcăreț, devine un reformator și un conducător îndrăzneț. El este un *ghibor haial* (viteaz, eliberator), un mare eliberator al poporului său greu încercat. Succesul se datorează următoarelor atitudini:

- Spiritul de luptător, avea un vis, dorea să câștige, avea un ideal, credea într-un Dumnezeu al minunilor, de la care aștepta o intervenție miraculoasă. Toți frații săi muriseră în lupte, nu mai avea în cine să se încreadă, decât în Dumnezeu.
- Tânjea după manifestarea puterii divine: „Unde sunt toate minunile Sale?" Trăia sentimentul de epigon – urmaș nedemn al unor înaintași iluștri.
- Era un cercetător logic, și nu un mistic, căuta cauza necazurilor și soluția: „De ce ne-a părăsit Dumnezeu? Care este cauza tuturor acestor nenorociri? Cum am putea reînvia vremurile bune? Cât de mult aș dori să trăiesc mari evenimente alături de Dumnezeul meu!"
- Creștea, cerea mereu dovezi care să-i întărească credința și creștea cu fiecare semn primit.

GHEDEON ESTE UN TÂNĂR CARE ACUM ÎNCEPE SĂ CREASCĂ SPIRITUAL, MAI ARE NEVOIE DE MULTĂ EXPERIENȚĂ PENTRU A DEVENI MATUR, DE ACEEA ÎI CERE LUI DUMNEZEU NOI SEMNE... DUMNEZEU NU SE SUPĂRĂ PE NOI CÂND CEREM DOVEZI, CÂND EXPERIMENTĂM CREȘTEREA ÎN CREDINȚĂ.

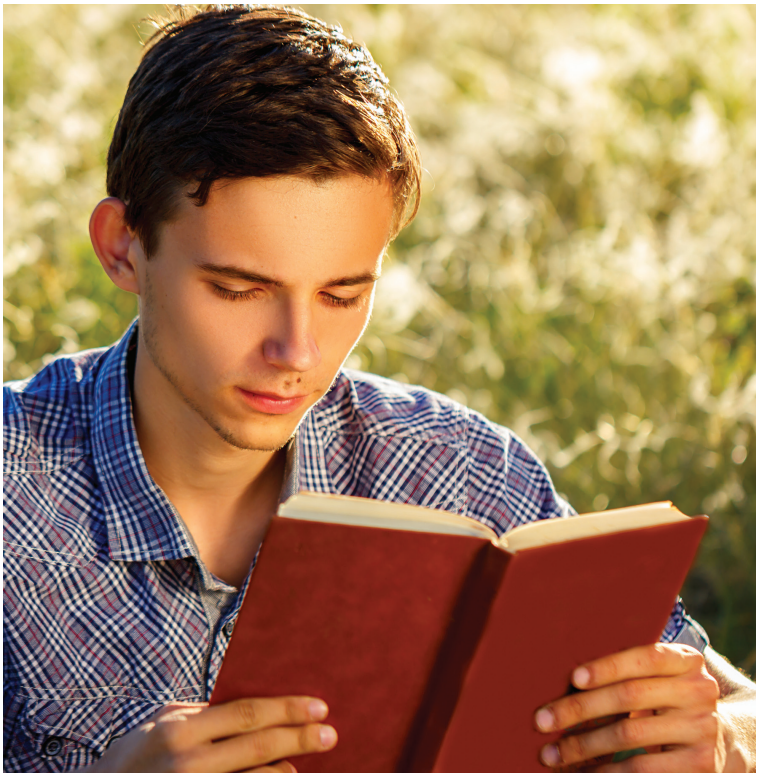

„Ghedeon nu era un fruntaș de seamă în Israel. El nu era nici cârmuitor, nici preot, nici levit. El însuși se socotea ca fiind cel mai mic în casa tatălui său. Dar Dumnezeu a văzut în el un bărbat cinstit, plin de curaj. El nu se încredea în sine însuși, ci era bucuros să fie călăuzit de Dumnezeu" (*Patriarhi și profeți*, pp. 562, 563).

CA_septembrie_2019.indd 13 8/22/2019 12:11:29 PM

Ghedeon este un om de acțiune:

- Distruge întreg edificiul cultic păgân: altarul, așera, pomul sacru, taurul sacru.
- Ridică altarul Domnului și reîncepe actul închinării adevărate.
- Sună mobilizarea la război în toată partea de nord a țării.
- Face strigarea clasică de selectare a luptătorilor. Dacă ar fi fost după el, nu ar fi făcut acest lucru. Ce erau cei 32 000 de bărbați pe lângă 135 000 de dușmani? Dar Dumnezeu îi cere să facă strigarea; 22 000 de oameni fricoși, timizi, fără nicio speranță, fără să aibă un vis, se întorc, primesc cu bucurie ocazia de a da înapoi. Cernerea merge mai departe, unică în felul ei, selectarea de la apă, loc rămas până azi în istorie cu numele „Izvorul lui Ghedeon". Toți bărbații care mai aveau vreo îndoială, frică, ezitare trag de timp, nu se grăbesc și rămân în urmă. Doar cu 300 de bărbați, Ghedeon pleacă la atac. Trebuie să ai o credință deplină în Dumnezeu ca să poți face așa ceva. Dar Ghedeon crescuse, era deja un viteaz în Israel.

Selecția, cernerea este o condiție obligatorie pentru bătălia și succesul final:

- Este dovada manifestării puterii lui Dumnezeu, și nu a omului; a neprihănirii prin credință, a ceea ce poate face Dumnezeu pentru noi și a renunțării complete la „eul" nostru.
- Este momentul separării dintre ritualiști și închinătorii autentici; dintre cei visători și cei ce au un vis; dintre mistici și credincioșii autentici.
- Este ultima acțiune de pregătire a taberei pentru a purta „sabia (sigiliul) Domnului". Nu oricine este vrednic de făclia adevărului și de sabia Duhului; nu orice frunte va purta pecetea Domnului. Pentru aceasta este nevoie de cernere, de o selecție.

„Caracterul este adesea pus la încercare prin mijloacele cele mai simple. Aceia care, în timp de primejdie, au fost lacomi să-și satisfacă nevoile existențiale nu sunt oameni pe care te poți sprijini în momente de criză. Domnul nu are loc în lucrarea Lui pentru cei delăsători sau doritori să-și satisfacă propriile plăceri. Bărbații aleși de El au fost acei câțiva care n-au îngăduit ca nevoile proprii să-i împiedice să-și îndeplinească datoria. Cei trei sute de bărbați aleși nu numai că aveau curaj și stăpânire de sine, dar erau și bărbați ai credinței. Ei nu se mânjiseră cu închinarea la idoli. Dumnezeu putea să-i călăuzească și, prin ei, să salveze pe Israel. Succesul nu depinde de număr. Dumnezeu poate să salveze atât printr-un număr mic, cât și printr-un număr mare. El este proslăvit nu atât de mult prin numărul, cât prin caracterul acelora care-L servesc" (*Patriarhi și profeți*, p. 561).

Bătălia cu hoardele invadatoare, succesul și problemele avute cu evreii săi

Când te angajezi în luptele Domnului, El îți va da planul de luptă, El îți va întări mâinile și El îți va garanta succesul. Ghedeon ne demonstrează din plin acest mare adevăr. El a plecat la luptă fără arme clasice, fără echipament sofisticat. Armele lui au fost lumina (făclia ascunsă inițial în urcior, apoi descoperită) și sunetul (trâmbița din care au sunat și au strigat: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon"). Vă amintiți că în ultima solie a Evangheliei apar acestea două? Sunetul: Un înger care strigă cu glas tare...; lumina: și tot pământul s-a luminat! Noi nu trebuie să fim atrași pe terenul dușmanului, cu armele lui, cu filosofia lui, cu mentalitatea lui; noi trebuie să rămânem acolo unde ne este locul, în înaltul cerului, înarmați cu lumina și glasul Evangheliei.

Armele lui Ghedeon, dispersate de jur-împrejurul taberei, făcute efective undeva pe la miezul nopții, au creat o panică așa de mare în tabăra madianită, încât s-au ucis între ei. Aceasta a fost bătălia decisivă din timpul nopții; dimineața, tabăra madianită a început retragerea în dezordine, s-au socotit învinși. Dar Ghedeon nu-i iartă, el continuă lupta, el știe că păcatul evreilor a fost că nu i-a distrus pe toți canaaniții și nu vrea să repete același păcat. Îi urmărește pe manianiți până la Iordan, apoi trece dincolo, intră în pustiu, în zona lor prin excelență și nu se oprește până nu pune mâna pe conducătorii lor, Zebah și Țalmuna. Ghedeon ne dă un exemplu de felul cum trebuie să ducem „luptele Domnului": până la capăt, până la victoria finală.

Ghedeon ca judecător, pericolul din timpul de pace și prosperitate

După această victorie strălucitoare, Ghedeon devine personajul nr. 1, eroul națiunii, și este recunoscut drept judecătorul lor. Are o primă problemă cu bărbații mândri din Efraim, supărați că nu au fost consultați și chemați. Orgoliul acestei seminții de frunte a fost rănit. Ghedeon rezolvă această dispută într-un mod amical, nobil, prin umilirea sa și flatarea orgoliului adversarilor săi. Acum ajunge Ghedeon la apogeul vieții lui. După acest moment, Ghedeon încetează să mai viseze; nu mai are viziuni de la Domnul, nu mai trăiește prin credință, cerând sfat, lumină și călăuzire pentru problemele vieții. De acum intră pe panta descendentă a vieții, intră în umbră.

Păcatul lui Ghedeon. El cere de la luptătorii săi o parte din aurul luat ca pradă, din care va face un efod, o piesă cultică importantă, purtată de preot pe pieptul său. Prin faptul că Îngerul Domnului i-a cerut să aducă o jertfă care a fost mistuită de foc, Ghedeon a înțeles că el ar putea să fie preot. Aceasta era cea mai mare funcție și onoare în Israel, așa că el se comportă ca atare. Își face un efod (înțelegând că se considera preot). După moartea sa, oamenii au folosit efodul său ca un idol la care

CA_septembrie_2019.indd 14 8/22/2019 12:11:29 PM

se închinau, atrăgând din nou mânia și dezaprobarea lui Dumnezeu.

Ghedeon s-a socotit un conducător al poporului, și era, refuzând însă titlul de rege pe care dorea poporul să i-l dea, dar s-a comportat ca un rege autentic. Și ce era mai evident decât să ai o curte mare, cu multe neveste și mulți copii; pe lângă acestea, ca și când nu ar fi fost suficient, se mai încurca și cu femei de moravuri ușoare de prin diferite localități ale țării. Astfel a avut 70 de fii și încă unul, nelegitim și neinclus în haremul oficial; acesta va aduce dezastrul familiei sale, ucigându-i toți copiii. Iată unde duce o viață trăită departe de Domnul!

III. UN GHEDEON MODERN

Trăim o perioadă mai grea decât cea din timpul lui Ghedeon; trăim un conflict între civilizații, sau mai bine zis, un conflict între civilizație și barbarie. Vechile reguli ale societății sunt una câte una distruse sau abandonate: moralitatea, instituția familiei, biserica (credința), munca cinstită, respectul pentru aproapele. S-a trecut de la un sistem de relații bazat pe individ, de la om la om, pe un sistem bazat pe instituții. Accentul se pune pe succesul instituției, pe promovarea acesteia, astfel încât omul devine o victimă în calea instituției. Trăim un timp al globalizării, unde orice entitate de limbă, religie, națiune este călcată în picioare pentru realizarea unui sistem global. Se pierd elementele specifice, fiind chiar obligați să renunțăm la ele.

Pericolul nr. 1 : Neopăgânismul modern; noul val de migrație; secularizarea

- Invazia unui mod de viață primitiv (de deșert) într-o lume modernă, civilizată, precum afluxul de emigranți de tot felul din răsărit și sud în țările din vest și nord, cu efecte catastrofale.
- Răspândirea mahomedanismului; un cleric musulman spunea: „De două ori am intrat în Europa cu sabia și am fost scoși afară. A treia oară vom reuși, dar nu prin sabie, ci prin predicare." Creștinii fără credință, fără ideal, debusolați de societatea consumeristă, devin o pradă ușoară a acestor predicatori-propagandiști ai unei lumi utopice, marxisto-mistice.
- Invazia unui spirit lumesc, secularizat în mijlocul comunității laodiceene de astăzi prin: lipsa de interes religios, nu se mai studiază nimic, nici chiar Biblia, nu se frecventează biserica cu regularitate, o totală nepăsare și indiferență. Creștinii de astăzi nu mai au un vis, un ideal, o țintă de atins, ci au rămas simpli visători, consumerişti de programe și predici apoase.
- Invazia unei religii false, mistice, bazată pe senzații, minuni false, atitudini populiste și activități de masă. Acest curent „spiritualist" cuprinde toate bisericile creștine și o mare parte din alte religii, formând elementul de legătură dintre ele. Este religia viitorului, propagată cu mult fast și cu multă speranță, dar nu este credința adevărată.

Adevărata redeșteptare

E nevoie de oameni ca Ghedeon – oameni care au un vis, un ideal înalt! „Domnul este cu tine, viteazule!" Oameni care să-și dorească ceva mai bun, să înseteze după eliberarea finală, după revenirea lui Hristos.

E nevoie de focul lui Dumnezeu care să aprindă jertfa mea (Romani 12:1 – trupul meu o jertfă vie). Lucrarea trebuie să înceapă cu mine și din mine. E nevoie de Duhul Sfânt, care să aducă un nou spirit de viață, activ, cald și optimist.

Modelul Ieremia (Ieremia 20:9). Un foc aprins înăuntrul meu, caut să-l opresc, dar nu pot. Dumnezeu ne-a creionat tabloul unei victorii extraordinare a întreitei solii îngerești (Apocalipsa 18:1-4), pământul întreg va fi iluminat.

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decât a marcat-o începutul ei... Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețe luminate și strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul, va fi dată avertizarea. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni vor însoți pe credincioși. În felul acesta, locuitorii pământului vor fi aduși să ia o hotărâre." (*TV* 535)

Acum se pregătesc luptătorii finali, învingătorii: planul lui Dumnezeu nu poate fi nici distrus și nici amânat la infinit, va veni o zi finală.

În anul 1881, James White a murit. Era profund preocupat de nevoia de a găsi bărbați care să preia povara lucrării și nu găsea, de aceea a decis să rămână la centru. A murit din cauza epuizării și surmenajului, cu grija unor urmași demni. Domnul i-a arătat că are oameni. Peste doar câțiva ani s-au ridicat doi tineri talentați, bine pregătiți, serioși, care au adus o solie nouă, ce lipsea adventistului legalist de atunci, și astfel biserica a înaintat.

Ne descurajăm când vedem și auzim o mulțime de probleme, apostazii, erezii și greșeli grave. Suntem ispitiți să îngroșăm rândurile criticilor, comentatorilor de tot felul și acuzatorilor sau ne dăm la fund, renunțând la orice luptă și la orice speranță de izbândă și schimbare. Dar Dumnezeu continuă să-și caute vitejii Săi prin teascurile, văile sau cătunele lumii de azi. Vrei să fii unul dintre ei? Vrei să renunți la sistemul neproductiv al criticii și descurajării și să-ți înalți ochii spre cer? Ridică-te să dărâmi altarele păgâne de astăzi, și Domnul îți va da un vis, Domnul îți va arăta măreața perspectivă a lumii Sale. Fii omul care speră, crede și visează; care așteaptă Împărăția cerului să coboare în curând din cer.■

Dr. **Traian Aldea** este pastor pensionar.

CA_septembrie_2019.indd 15 8/22/2019 12:11:29 PM

JERTFA LUI CAIN

În contextul respingerii legii divine de către mulți, unii pionieri adventiști erau în pericolul de a cădea în legalism. Așa se face că Dumnezeu a inspirat profetul rămășiței să transmită solii care să echilibreze raportul dintre lege și har, dintre Sinai și Golgota.

În 1889, Ellen White le-a spus pastorilor adunați pentru Școala Biblică a Conferinței Generale că, atunci când vor pleca de la întâlniri, ei ar trebui să fie atât de umpluți de mesajul Evangheliei, deschizându-și inimile și lăsându-L pe Mântuitorul să intre, încât să fie asemenea unui foc care arde în oasele lor până când nu vor mai putea să stea în liniște. Iar dacă își vor exprima simțămintele, ea le-a spus că oamenii vor zice: „Ești prea entuziast; vorbești prea mult despre acest subiect și nu te gândești destul la lege; acum trebuie să zăbovești mai mult asupra legii; încearcă să construiești pe lege." Celor animați de astfel de simțăminte „bine intenționate", ea le răspundea: „Lăsați ca legea să-și poarte de grijă singură. Noi am lucrat cu legea până am ajuns să ne uscăm ca dealurile din Ghilboa, fără rouă sau ploaie. Să ne încredem așadar în meritele lui Isus Hristos din Nazaret. Dumnezeu să ne ajute să avem ochii unși cu alifie pentru ochi, ca să putem vedea" (*Manuscript nr. 10*, din 1890, p. 557).

ACEEAȘI LEGE CARE A FOST SĂPATĂ PE TABLELE DE PIATRĂ ESTE SCRISĂ DE DUHUL SFÂNT PE TABLELE INIMII... INIMA RENĂSCUTĂ PRIN DUHUL SFÂNT VA ADUCE ROADELE DUHULUI.

Cu un an înainte, ea scrisese: „Prezentându-L pe Hristos ca fiind singurul nostru izvor de putere, prezentând dragostea Sa inegalabilă, manifestată prin faptul că a luat asupra Sa păcatele oamenilor și le-a atribuit neprihănirea Sa, nu anulăm în niciun fel legea, nici nu îi micșorăm demnitatea. În schimb, o punem într-un loc în care lumina strălucește asupra ei. Legea este desăvârșită în marele plan de mântuire doar dacă este prezentată în lumina care strălucește de la Mântuitorul cel răstignit și înviat" (*Manuscript nr. 24*, din 1888, par. 75).

În jurnalul ei din februarie 1891, găsim scrise următoarele: „Mulți dintre pastorii noștri nu au făcut altceva decât să predice, prezentând argumente logice în apărarea subiectelor lor și menționând doar rareori puterea răscumpărătoare a Mântuitorului. Mărturia lor a fost lipsită de sângele mântuitor al lui Hristos. Jertfa lor s-a asemănat cu jertfa lui Cain. Mulți cred că e datoria lor să predice legea. Astfel, biserica a fost înfometată după Pâinea vieții. Dintre toți cei ce poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie cei mai remarcabili în ce privește înălțarea lui Hristos în fața lumii. Legea și Evanghelia, împletite împreună, vor aduce convingere de păcat. Legea lui Dumnezeu, deși condamnă, ne îndreaptă spre Evanghelie, descoperindu-L pe Isus Hristos. În nicio cuvântare nu ar trebui ca legea și Evanghelia să fie despărțite. Există pericolul de a prezenta adevărul în așa manieră încât intelectul să fie înălțat, iar sufletele ascultătorilor rămân astfel nesăturate. Poate fi prezentată o teorie corectă despre adevăr și, cu toate acestea, poate să nu fie manifestată căldura afecțiunii pe care o cere Dumnezeul adevărului. Religia multora este asemenea unui țurțure de gheață, rece ca gheața. Ei nu pot atinge inimile celorlalți, deoarece inimile lor nu sunt încărcate de dragostea binecuvântată care curge din inima lui Hristos. Alții vorbesc despre religie ca fiind o chestiune care ține de voință. Ei zăbovesc asupra datoriei rigide, de parcă aceasta ar fi un stăpân care domnește cu un sceptru de fier, un stăpân rigid, neînduplecat, atotputernic, lipsit de dulceața, dragostea înduioșătoare și mila lui Hristos" (*Manuscript Releases*, vol. 9, p. 299).

„Aceeași Lege care a fost săpată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm propria noastră neprihănire, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispășire pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce roadele Duhului. Prin harul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat El" (*Patriarhi și profeți*, p. 372).

„L-ai iubit pe Isus, deși credința ta a fost slabă, iar perspectivele tale, confuze. Însă Isus este Mântuitorul tău. El nu te mântuiește pentru că ești desăvârșit, ci pentru că ai nevoie de El și, în nedesăvârșirea ta, te-ai încrezut în El. Isus te iubește, scumpul meu copil. Poți cânta: Sub umbra tronului Tău suntem în siguranță, brațul Tău ne este suficient, iar apărarea Ta este sigură" (*Solii alese*, vol. 3 p. 147).

„Scumpul nostru Mântuitor Și-a dat viața pentru păcatele lumii și Și-a dat cuvântul că îi va mântui pe toți cei care vin la El. Atât de mult a

CA_septembrie_2019.indd 16 8/22/2019 12:11:29 PM

iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan 3:16). Acestea sunt condițiile dobândirii vieții veșnice. Îndepliniți-le, și speranța voastră este asigurată fie că trăiți, fie că muriți. Încredeți-vă în Mântuitorul sufletelor. Încredințați-i sufletul vostru neajutorat, iar El vă va primi, binecuvânta și mântui, cu condiția să credeți. Primiți-L cu toată inima și să știți că El vrea să câștigați cununa vieții. Aceasta să fie cea mai mare și cea mai serioasă cerere a voastră. Predați-vă deplin, iar El vă va curăți de orice întinăciune și vă va face vase de cinste. Puteți fi spălați și albiți în sângele Mielului. Astfel veți obține biruința. Rămâneți tari în credință!" (*Solii alese*, vol. 2, p. 255).

„Nu trebuie să fim preocupați cu privire la ce gândesc Hristos și Dumnezeu despre noi, ci cu privire la ce gândește Dumnezeu despre Hristos, Înlocuitorul nostru. Sunteți primiți în Preaiubitul Lui" (*Solii alese*, vol. 2, p. 32).

„El ne prezintă Tatălui îmbrăcați în veșmântul alb al propriului caracter și mijlocește înaintea lui Dumnezeu în favoarea noastră, zicând: «Eu am luat locul păcătosului. Nu privi la acest fiu rătăcitor, ci privește la Mine!»" (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 9).

„Când în inimă există dorința de a-L asculta pe Dumnezeu, când se fac eforturi în scopul acesta, Isus primește această dispoziție și acest efort drept cea mai bună slujire a omului, El compensând neajunsul prin propriile Sale merite divine" (*Signs of the Times*, 16 iunie 1890, par. 6).

„Să nu facem din eul nostru personal centrul preocupărilor noastre, făcându-ne temeri și griji cu privire la faptul că vom fi mântuiți sau nu. Încredințează-I lui Dumnezeu problema rămânerii tale în El și încrede-te în El! Dă la o parte orice îndoială, eliberează-te de teamă! Rămâi liniștit în Dumnezeu! El este în stare să păzească ce I-ai încredințat. Dacă te vei lăsa în brațele Sale, El te va face să ajungi mai mult decât biruitor prin Cel care te-a iubit" (*Calea către Hristos*, p. 72).

„Dacă sunteți împăcați cu Dumnezeu, atunci sunteți gata pentru venirea lui Hristos, chiar dacă ar fi să fie astăzi" (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 74).

„Harul este favoare nemeritată, iar credinciosul este îndreptățit fără vreun merit al său, fără să aibă pretenția că-I oferă ceva lui Dumnezeu. El este îndreptățit prin răscumpărarea care este în Isus Hristos, care stă în curțile cerești ca înlocuitorul și speranța păcătosului. Dar, în timp ce este îndreptățit datorită meritelor lui Hristos, el nu are libertatea de a face fărădelegi. Credința lucrează prin iubire și purifică sufletul. Credința înmugurește și înflorește și aduce o recoltă de roade prețioase. Acolo unde este credință, apar faptele bune. Hristos este marele depozitar al neprihănirii care îndreptățește și al harului care sfințește" (*Solii alese,* vol. 1, p. 398).

„Dacă suntem neascultători, caracterele noastre nu mai sunt în armonie cu legea morală de guvernare a lui Dumnezeu, iar a spune „sunt mântuit" înseamnă o falsitate. Nimeni nu este salvat dacă este un călcător al legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării Sale în ceruri și pe pământ" (*Solii alese,* vol. 1, p. 314).

„Fiecare dintre voi poate să cunoască personal că are un Mântuitor viu, că El este ajutorul și Dumnezeul Său. Nu trebuie să rămâneți la a spune: „Nu știu dacă sunt mântuit." Crezi în Hristos ca Mântuitor al tău personal? Dacă da, atunci bucură-te!" (Ellen White, *Buletinul Conferinței Generale*, 10 aprilie 1901, par. 14).

„Va trebui adesea să ne plecăm și să plângem la picioarele Domnului Hristos din cauza căderilor și greșelilor noastre, dar nu trebuie să ne descurajăm. Chiar dacă suntem biruiți de vrăjmaș, nu suntem lepădați, nu suntem uitați, nici respinși de Dumnezeu" (*Calea către Hristos*, p. 64).

„Satana tresaltă de bucurie atunci când îi poate duce pe copiii lui Dumnezeu la necredință și descurajare. El este încântat când vede că am ajuns să nu ne mai încredem în Dumnezeu și să ne îndoim de bunăvoința și puterea Lui de a ne mântui. Satana vrea întotdeauna să facă din viața religioasă o viață plină de tristețe. El dorește ca ea să pară apăsătoare și foarte grea. Mulți de-a lungul vieții se ocupă prea mult cu greșelile, căderile și dezamăgirile lor, încât inimile lor sunt pline de tristețe și descurajare. Să adunăm laolaltă binecuvântatele asigurări ale iubirii lui Dumnezeu ca să le putem avea întotdeauna înaintea ochilor" (*Calea către Hristos*, pp. 116, 118).

„Prețul Cerului este Isus" (*Viața lui Iisus*, p. 385).

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El" (Coloseni 2:9,10).

Toate pasajele inspirate de mai sus pot fi cercetate în contextul lor pe site-ul egwwritings.org. ■

LEGEA ȘI HARUL

CRISTIAN TRENCHEA

SĂ ADUNĂM LAOLALTĂ BINECUVÂNTATELE ASIGURĂRI ALE IUBIRII LUI DUMNEZEU, CA SĂ LE PUTEM AVEA ÎNTOTDEAUNA ÎNAINTEA OCHILOR.

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

CA_septembrie_2019.indd 17 8/22/2019 12:11:29 PM

DEFINIȚIA PĂCATULUI

Cerința logicii este aceea că orice definiție trebuie să fie clară (să nu folosească termeni simbolici), să fie precisă (să definească exact noțiunea în cauză) și să fie completă: să circumscrie toate aspectele noțiunii. Oare Biblia se „conformează" acestor cerințe legitime? Absolut da. După informațiile atât de raționale pe care le oferă despre originea păcatului, definirea păcatului în Biblie este o a doua minune în domeniul problematicii păcatului.

Biblia conține trei definiții complementare cu privire la păcat, dovedind astfel că „răspunde" la exigențele logicii cu privire la o definire completă:

Cele trei definiții:

1. Călcarea Legii – „Oricine face păcat face și fărădelege și păcatul este fărădelege." (1 Ioan 3:4)

2. Neîndeplinirea binelui știut – „Deci, cine știe să facă bine și nu face săvârșește un păcat." (Iacov 4:17)

3. Motivația care stă la baza unei fapte sau a unei atitudini: „Tot ce nu vine din încredințare e păcat." (Romani 14:23)

Să tratăm pe rând cele trei definiții:

LEGEA MORALĂ A APĂRUT ÎN FORMĂ SCRISĂ PE TABLELE DE PIATRĂ, IAR ODATĂ CU ÎNTRUPAREA LUI ISUS, HARUL ȘI ADEVĂRUL AU ÎMBRĂCAT FORMA CEA MAI CONCRETĂ POSIBIL.

ASPECTUL JURIDIC: PĂCATUL ESTE FĂRĂDELEGE

Păcatul ca o încălcare a legii: „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului" (Romani 3:20).

În dreptul acestei definiții ar trebui clarificată mai întâi următoarea întrebare: Ce a apărut mai întâi, păcatul sau Legea?

A susține că Legea ar fi apărut ulterior păcatului ar însemna că, până la apariția Legii morale, păcatul nu ar putea fi definit ca o călcare de lege, iar atunci ce a fost până la apariția Legii. Dar aceasta ar însemna și faptul că păcatul l-ar fi surprins pe Dumnezeu, iar legea divină ar fi fost o măsură ulterioară apariției primului păcat, ceea ce este absurd ținând seama de atotștiința lui Dumnezeu, și nu numai.

Cea mai concretă cunoaștere a identității unei persoane sunt principiile și legile pe care le are. Tocmai lucrul acesta Îl evidențiază Biblia despre Dumnezeu și arată că El Se identifică cu Legea Sa. El este sursa Legii. În *Dicționarul Larousse* se menționează: „Legile bune sunt conștiința în formă scrisă."

„Căci din Mine va ieși Legea și voi pune Legea Mea lumină popoarelor" (Isaia 51:4).

Legea este o emanație și expresia cea mai concretă a caracterului lui Dumnezeu și a voinței Sale: „…care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege" (Romani 2:18).

De aceea Legea morală este eternă, ca și Dumnezeu: „Temelia Cuvântului Tău este adevărul și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice" (Psalmii 119:160).

Tocmai datorită acestei identități între Dumnezeu și Legea morală, respectul, ascultarea și iubirea față de persoana lui Dumnezeu se dovedesc prin păzirea poruncilor Sale. Sunt cunoscute aceste referințe biblice cum ar fi: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui" (Ioan 14:21).

Decalogul este instrumentul dreptății, menit să detecteze, prin litera și spiritul ei, orice formă de manifestare a răului și să-l stopeze, să creeze un hotar impenetrabil între bine și rău, iar răul să nu se poată manifesta decât prin încălcarea ei.

E adevărat că Biblia menționează „venirea Legii" la rostirea ei pe Muntele Sinai, dar aceasta nu înseamnă că nu ar fi existat mai înainte. Tot așa se vorbește despre venirea harului și a adevărului, „căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos"(Ioan 1:17). Aceasta ar însemna că nu numai harul nu ar fi existat în vremurile Vechiului Testament, ci nici adevărul, ceea ce este absurd. E vorba de forme speciale ale apariției Legii, a harului, respectiv a adevărului. Legea morală a apărut în formă scrisă pe tablele de piatră, iar odată cu întruparea lui Isus, harul și adevărul au îmbrăcat forma cea mai concretă posibil.

ASPECTUL MORAL AL PĂCATULUI

„Deci, cine știe să facă bine și nu face săvârșește un păcat" (Iacov 4:17). Această definiție tratează problema păcatului sub aspectul binelui, al moralității, al eticii și arată că responsabilitatea omului este în funcție de măsura cunoașterii binelui și a făptuirii în conformitate cu măsura cunoașterii. De aceea, tot Biblia spune că: „Dum-

CA_septembrie_2019.indd 18 8/22/2019 12:11:29 PM

nezeu nu ține seama de vremurile de neștiință" (Faptele 17:30) și așa este drept. Dar cunoașterea binelui și neînfăptuirea lui este condamnată.

Una dintre formele păcatului este omisiunea. Dreptul roman cunoștea trei forme de vinovăție: *Culpa in commitendo* (săvârșirea unei fapte condamnabile), *culpa in omitendo* (păcatul omisiunii) și *culpa in eligendo* (păcatul alegerii alternativei condamnabile, când ai la dispoziție și una bună). Ceea ce Biblia conține în Deuteronomul: „Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul" (30:15); „Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta" (30:19).

Din punct de vedere biblic, binele nu este un concept diafan, foarte general, relativ, subiectiv, indefinibil, ci foarte concret și definibil, iar expresia lui este Legea morală a celor zece porunci „deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului" (Romani 3:20).

ÎNFĂPTUIREA BINELUI

EMILIAN NICULESCU

ADEVĂRATA VALOARE A UNEI FAPTE ESTE EVIDENȚIATĂ DE MOTIVAȚIA DIN CARE A PORNIT.

ASPECTUL MOTIVAȚIONAL

„Tot ce nu vine din încredințare e păcat" (Romani 14:23). O traducere mai potrivită ar fi: „Tot ce nu vine din convingere este păcat."

Această definiție a păcatului merge până la izvorul, până la rădăcina comportamentului uman, până la motivație. De ce faci ceea ce faci?

Adevărata valoare a unei fapte este evidențiată de motivația din care a pornit, motivația care stă la baza ei: ea poate mări valoarea faptei sau o poate anula complet. De pildă, „banul văduvei" are o valoare mult mai mare decât toți arginții vărsați în tezaurul templului de către cei bogați, datorită motivației. Ea a dat tot (ceea ce înseamnă iubire, sacrificiu, credință), pe când cei bogați au oferit doar din surplusul lor. Diferența nu este cantitativă, ci calitativă, motivațională. Un alt exemplu este sărutul lui Iuda. Sărutul, acest gest al afecțiunii, a fost pervertit de Iuda în actul celei mai detestabile trădări – trădarea Domnului Isus.

În sensul acesta, Spiritul Profetic spune: „Motivul este cel care arată caracterul faptelor, anulându-le valoarea sau dându-le o înaltă valoare morală" (*DA*, p. 615).

„Cel care cercetează inimile cântărește motivele și adesea fapte mult aplaudate de oameni sunt înregistrate de El ca izvorând din egoism și dintr-o ipocrizie josnică. Fiecare faptă a vieții noastre, fie una excelentă și vrednică de a fi lăudată, fie una ce trebuie cenzurată, este judecată de Cel care cercetează inimile în conformitate cu motivele care le-au determinat" (*GW*, p. 275). ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

CA_septembrie_2019.indd 19 8/22/2019 12:11:31 PM

ROLUL EMOȚIILOR POZITIVE

Deși, în perioada anilor 1850–1880, a fost adesea corelată cu mesmerismul (hipnoza) și frenologia, ulterior psihologia s-a distanțat mult de acestea, apropiindu-se tot mai mult de domeniul științelor exacte prin cercetările științifice efectuate asupra gândurilor, emoțiilor și comportamentului uman.

Psihologia a condus ample cercetări asupra emoțiilor și a impactului acestora asupra funcționalității umane. Ramura clinică a psihologiei s-a dezvoltat enorm, mai ales după cele două războaie mondiale, când accentul s-a pus pe tratarea multiplelor probleme emoționale dobândite în urma ororilor războiului.

Începând cu anul 1998, studiul emoțiilor umane primește un suflu nou prin aportul psihologului american Martin Seligman, care arată că, din cauza istoriei zbuciumate a omenirii, psihologia s-a axat prea mult pe tulburările mentale și tratarea lor și prea puțin pe ceea ce îl face pe om fericit. Prin urmare, atât ca prevenție, cât și ca tratament al tulburărilor, Seligman propune *psihologia pozitivă*, o abordare axată pe virtuțile morale și pe promovarea fericirii sau, așa cum spunea și apostolul Pavel, pe „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă" (Filipeni 4:8).

AVÂND ÎN VEDERE IMPACTUL COMPORTAMENTAL PE CARE EMOȚIILE POZITIVE ÎL POT AVEA ASUPRA LUCRĂRII MISIONARE, NU ESTE DE MIRARE CĂ ELLEN WHITE SPUNE: „VREM VOIOȘIE ÎN LUCRAREA NOASTRĂ."

Printre aspectele investigate de această abordare psihologică se află și emoțiile pozitive. Conform cercetărilor, emoțiile negative (tristețe, furie, dezgust etc.) sunt mai numeroase decât cele pozitive (fericire, surpriză etc.)[1]. Astfel, cercetările întăresc ceea ce Biblia afirmă cu privire la degradarea adusă de păcat care, la fel cum a redus anii vieții, vitalitatea și capacitățile intelectuale, a redus și paleta de emoții pozitive și a lărgit din ce în ce mai mult paleta emoțiilor negative, dintre care primele, necunoscute anterior, au fost rușinea (Geneza 3:7) și frica (Geneza 3:10). Deoarece „însăși esența Evangheliei este restaurarea, refacerea"[2] ființei umane la starea inițială, este și normal ca în demersul acesta, chiar dacă unele emoții negative au și ele un rol important în ce privește restaurarea (regretul cu privire la păcat de exemplu), accentul să fie totuși pus pe dezvoltarea emoțiilor pozitive, sănătoase și echilibrate.

Cercetătorii au observat că emoțiile negative sunt asociate cu tendințe comportamentale limitate, specifice, unice: furia este asociată cu agresivitatea (mâniosul Cain ucide), tristețea cu izolarea (tânărul bogat se retrage întristat: Marcu 10:22), pe când cele pozitive predispun la un spectru mai larg de acțiuni. Astfel, când suntem bucuroși, ne vine să sărim, să facem planuri, să-i îmbrățișăm pe ceilalți.[3] David, bucuros de întoarcerea chivotului la Ierusalim, face planuri, cântă, sare, joacă, laudă pe Dumnezeu, împarte hrană (1 Cronici 15). Zacheu, bucuros de prezența lui Isus, dă o masă, își mărturisește public pocăința, ajută pe săraci, despăgubește pe cei înșelați (Luca 19:6-8). Având în vedere impactul comportamental pe care emoțiile pozitive îl pot avea asupra lucrării misionare, nu este de mirare că Ellen White spune: „Vrem voioșie în lucrarea noastră."[4]

Întrebarea este: emoțiile pot fi controlate sau suntem întotdeauna la cheremul lor? Conform cercetărilor, emoțiile nu sunt generate de evenimentele vieții, ci de felul cum interpretăm acele

CA_septembrie_2019.indd 20 8/22/2019 12:11:32 PM

evenimente. Când același eveniment este interpretat diferit la o anumită distanță de timp, pot rezulta emoții diferite. În mod intuitiv, profetul Natan a înțeles acest adevăr când a trebuit să-l mustre pe David pentru păcatul cu Bat-Șeba. El știa că interpretarea pe care David o va da mustrării poate produce emoții diferite. Așa că a evitat ca evenimentul prezentat să fie perceput ca un atac la persoană (caz în care emoția ar fi fost *furia)* și a ales să-l prezinte din perspectiva lui Urie cel nedreptățit. Interpretând evenimentul din perspectiva lui Urie, David a avut o altă reacție emoțională: *indignare*. Prin urmare, vestea bună este că, dacă alegem o interpretare sănătoasă a evenimentelor sau gândurilor, putem controla tipul de emoții ce rezultă.

Beneficiile emoțiilor pozitive

Pe plan psihologic, un nivel scăzut al emoțiilor pozitive resimțite stă la baza multor tulburări sufletești. „Nimic nu produce atât de mult boala ca depresia, descurajarea și tristețea. Depresia mintală este teribilă."[5]

Pe de altă parte, nivelul crescut al emoțiilor pozitive este asociat cu starea de bine și sănătatea mentală. Emoțiile pozitive constituie un factor de protecție și adaptare în fața adversităților vieții. Acestea pot fi trăite chiar și în situații problematice: unele persoane aleg să facă „haz de necaz", altele aleg să trăiască opusul emoțiilor resimțite în mod normal în acele situații. Astfel, Isus ne îndeamnă ca, în ciuda ocării și a prigonirii din partea celorlalți, noi să căutăm emoțiile opuse, să ne bucurăm și să ne veselim (Matei 5:11,12). Iacov încurajează și el emoțiile pozitive în încercări (Iacov 1:2). Pavel spune: „Îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile" (2 Corinteni 7:4) și laudă bucuria cu care creștinii au reacționat la răpirea averilor (Evrei 10:34). Vorbind despre moartea soțului ei, Ellen White scrie: „Uneori îmi este greu să păstrez o înfățișare voioasă când inima mea este sfâșiată de o durere nespusă. … Am dorit nespus să strig în durerea mea. Totuși… am simțit că ar fi un gest necreștinesc să mă las pradă întristării… Este un păcat să te lași fără rețineri în voia lamentărilor și a jalei. Prin harul lui Hristos, noi putem să fim liniștiți și voioși chiar și atunci când trecem prin încercări dureroase[6].

Emoțiile pozitive sunt importante mai ales în mijlocul necazului, pentru că ne ajută să evităm panica, să identificăm strategii de adaptare și, în cele din urmă, ne ajută să revenim la funcționalitatea normală.

Pe plan social și profesional, emoțiile pozitive sunt asociate cu o performanță ridicată și mai mult succes la locul de muncă. De asemenea, persoanele cu emoții preponderent pozitive sunt mai sociabile, mai creative și mai flexibile[7], au un număr mai mare de prieteni, iar în situații problematice au parte de mai mult ajutor din partea celorlalți.

Pe plan fizic, studiile confirmă faptul că „voioșia și optimismul, în timp ce luminează calea altora, „sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru întregul trup (Proverbele 4:22)."[8] Astfel, emoțiile pozitive sunt un factor protector împotriva îmbolnăvirilor, fiind asociate cu o perioadă de convalescență mai redusă, cu un nivel mai scăzut al durerii și cu o longevitate mai ridicată pentru persoanele care trăiesc în comunitate. „Dacă se vor înălța deasupra depresiei și întristării, șansele lor de însănătoșire vor fi mai mari"[9], deoarece afectivitatea pozitivă are un efect de tampon în raport cu stresul și acționează benefic și asupra sistemelor imunitar și cardiovascular.[10]

CULTIVAREA BUCURIEI
ADRIAN BELEAN

„O INIMĂ VESELĂ ESTE UN BUN LEAC, DAR UN DUH MÂHNIT USUCĂ OASELE." (PROVERBELE 17:22)

Concluzie

„Adevăratele principii ale psihologiei se află în Sfintele Scripturi."[11] Studiile confirmă ceea ce Biblia spune de milenii. Deși nu avem nevoie de știință ca să credem în veridicitatea principiilor biblice, putem spune totuși că descoperirile acesteia pot să dea un plus de încredere, iubire și avânt în ce privește apropierea noastră de Cartea vieții.

„Dacă, vreme de generații, educația s-ar fi desfășurat după un alt plan, tineretul de azi nu ar fi atât de decăzut și nedemn. Educatorii din școli ar fi trebuit să înțeleagă psihologia"[12] copiilor și să pună accentul pe ceea ce optimizează dezvoltarea lor pe toate planurile, inclusiv pe cel emoțional.

Deși în general lumea aceasta este un loc întunecos, are totuși suficiente oaze de frumos pe care ne putem concentra, suficiente dovezi ale iubirii și purtării de grijă a lui Dumnezeu, de care ne putem agăța.

„Este o datorie categorică aceea de a ne împotrivi melancoliei, gândurilor și sentimentelor de nemulțumire — o datorie tot atât de mare ca aceea de a ne ruga."[13]

Când cineva te întreabă ce mai faci, nu încerca să te gândești la ceva trist pe care să i-l spui pentru a-i câștiga compasiunea. Nu vorbi despre… întristările și suferințele tale! Să vorbim mai bine despre marea putere a lui Dumnezeu!… Nu avem oare motive să fim mulțumitori în fiecare moment, chiar și atunci când există aparente încurcături pe cărarea noastră?[14]

Emoțiile joacă un rol foarte important în starea de bine și în ce privește relația ta cu Dumnezeu și cu ceilalți. Prin urmare, „dacă vei cultiva un spirit mulțumit și vesel, vei înțelege mai bine viața aceasta și, de asemenea, și viața viitoare."[15] Caută să dezvolți un mediu prielnic apariției și întreținerii emoțiilor pozitive, mai întâi în relația ta cu Cerul, apoi în familie, biserică, între prieteni

CA_septembrie_2019.indd 21 8/22/2019 12:11:32 PM

și în societate. În această privință, totul începe cu tine și cu alegerile pe care le faci zilnic. În loc să te plângi că e prea multă negativitate în biserică, începe să faci ceva! Alege să fii vesel și pozitiv! Și aceasta este o slujbă duhovnicească. ■

Adrian Belean este pastor în Conferința Banat.

[1] Aurora Szentagotai, Daniel David, *Tratat de psihologie pozitivă*, Editura Polirom, București, 2017, p. 13.

[2] Ellen White, *Sfaturi pentru sănătate*, ediția electronică, p. 31.

[3] B.E. Kok et al, *The broadening, building, buffering effect of positive emotions*, citat în Aurora Szentagotai, Daniel David, *Tratat de psihologie pozitivă*, Editura Polirom, București, 2017, p. 16.

[4] Ellen White, *Lucrarea de binefacere*, ediția electronică, p. 89.

[5] Idem, *Mărturii*, ediția electronică, p. 702.

[6] Ellen White, *Solii alese*, vol. 2, ediția electronică, p. 150.

[7] Aurora Szentagotai, Daniel David, *Tratat de psihologie pozitivă*, Editura Polirom, București, 2017, p. 25.

[8] Ellen White, *Căminul adventist,* ediția electronică, p. 431.

[9] Idem, *Divina vindecare*, ediția electronică, p. 229.

[10] Aurora Szentagotai, Daniel David, *Tratat de psihologie pozitivă*, Editura Polirom, București, 2017, p. 26.

[11] Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, ediția electronică, vol. 1, p. 10.

[12] Idem, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, ediția electronică, p. 83.

[13] Ellen White, *Divina vindecare*, ediția electronică, p. 251.

[14] Idem, p. 253.

[15] Ellen White, *Mărturii*, vol. 2, ediția electronică, p. 243.

LA ODIHNĂ

DOMNICA HERȚELIU

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în satul Deleni, comuna Ciorteşti, judeţul Iaşi, în familia sergentului Gheorghe Dobrea, mobilizat pe front, în data de 20 iulie 1943, s-a născut un copil: Domnica. Alegerea familiei pentru prenumele nou-născutului era, în tradiția adventistă, un nume biblic: Estera. În context, prigoana regimului Antonescu împotriva comunităților evanghelice, în general, și a celei adventiste, în special, s-a manifestat asupra viitorului copil al familiei Dobrea încă dinainte să se nască. Asta pentru că, pe timpul sarcinii, în iarna grea a anului 1942–1943, viitoarea mamă, Ioana Dobrea, a fost arestată și „plimbată" pe jos, prin ger și viscol, din post în post până la Iași (43 km).

În momentul declarării nou-născutului la Oficiul Stării Civile, un funcționar obtuz, în spiritul regimului antonescian, a răbufnit: „Destul cu atâtea nume biblice (Estera), numele copilului va fi Domnica!" În acest fel, abuzul de putere a condus la trecerea pe certificatul de naștere a deciziei birocratului.

A parcurs anii învățământului primar în școala din satul natal. Era cea mai bună la învățătură. Însă constrângerile socio-culturale ale locului și vremurilor au făcut ca traiectul ei profesional să ducă spre învățarea unei meserii: croitoria. Avea să fie asimilată în concordanță cu uzanțele vremurilor, prin ucenicie la un „maestru" din satul vecin. Avea să-și dedice activitatea profesională acestei opțiuni cu rafinament și excelență.

Specific mediului adventist, cartea de căpătâi a vieții i-a fost Biblia. A iubit cu profunzime studiul Scripturii, descoperind dragostea de oameni și de Dumnezeu. Studiul zilnic al Bibliei (cu penița și hârtie) a ajutat-o să treacă cu răbdare și excelență prin procesul extrem de exigent de examinare a asimilării cunoștințelor dogmatice anterioare botezului. Astfel, în anul 1957, în urma mărturisirii de credință, a încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez în biserica adventistă din localitate.

În 1969 a avut loc un alt eveniment: căsătoria cu Ioan Herțeliu. Ulterior, noua familie a decis să rămână în satul Deleni. Familia a fost binecuvântată cu șapte copii: Ioan (1971), Claudiu (1975), Mya Lăcrămioara (1977), Albert (1978), Amalia (1982), Agnos Millian (1985) și Emanuel Eduard (1987). Amalia a avut mari probleme de sănătate și nu a supraviețuit copilăriei, decedând în anul 1986, la frageda vârstă de doar patru ani.

În ultimii ani de viață, Domnica Herțeliu a fost încercată de numeroase suferințe fizice care au necesitat multiple operații și internări în spitale. De aceea, familia a decis ca pe timp de vară să locuiască în Deleni, în timp ce, pe timp de iarnă, opțiunea a fost pentru un confort sporit oferit de un apartament în proximitatea locuinței fiicei Mya Matei, în Târgoviște. De altfel, complicațiile multiplelor afecțiuni de care suferea Domnica Herțeliu au încercat a fi remediate în Spitalul Județean din Târgoviște. Din nefericire, fără succes. Astfel, pe data de 13 mai 2019, Domnica Herțeliu a adormit în Domnul Isus cu speranța reînvierii și revederii celor dragi.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează" (Apocalipsa 14:13).

A consemnat **Agnos Herțeliu**, fiu.

CA_septembrie_2019.indd 22 8/22/2019 12:11:33 PM

SEMNUL FACE DIFERENȚA!

„Iată drumul, mergeți pe el, când veți voi să vă mai abateți de la el."

IMPERATIVUL TREZIRII
GILI ANTEA

TOAMNA ESTE ANOTIMPUL CÂND SE OFILESC TOATE FRUNZELE, CÂND SE CULEG TOATE ROADELE ȘI CÂND APAR SEMNELE CĂ VIN TIMPURI GRELE.

Pentru cei care trec prin orașul Bușteni, cel mai atractiv punct turistic este Crucea de pe vârful Caraiman. Acest monument este un semn de aducere aminte în cinstea eroilor căzuți la datorie. De la a privi și admira acest obiectiv și până la a-l atinge ai nevoie de credință, de putere și voință.

Cu mulți ani în urmă, într-o frumoasă zi de toamnă, am organizat o excursie de o zi la Bușteni. Eram un grup de tineri entuziaști, dornici să atingem Crucea. Când ne-am aliniat de drum, am observat că unii erau complet nepregătiți. Veniseră îmbrăcați ca la biserică!

Am stabilit traseul și semnul care trebuia urmat. Grupul a pornit cântând și plin de voie bună. Ca să mă asigur că suntem toți, am trecut la coada grupului, să nu se rupă cineva de noi. La foarte puțin timp am văzut cum grupul se abate, alergând pe un drum larg ce ducea pe sub traseul unde urcau telecabinele, date recent în exploatare. Am strigat, am alergat să-i opresc, dar mi-a fost imposibil. Erau ca hoardele turcești fugind să-și scape viața. În sfârșit, i-am văzut că s-au oprit lângă un stâlp al telecabinei. Când am ajuns, nimeni nu comenta, căutau să înțeleagă unde se află, de ce s-au oprit, cercetau locul...

Am spus tare și ferm. Semnul face diferența! Cineva v-a dus în rătăcire. De aici încolo au fost clipe de coșmar care se puteau lăsa cu victime. Nu era nicio cale de ieșire. Tot grupul stătea înghesuit pe marginea unei prăpăstii adânci, înconjurată de stânci abrupte, ținându-se cu disperare de stâlpul metalic al telecabinei. Orice încercare de a ieși din situație crea și mai mare panică. Deja soarele ne făcea cu mâna că se retrage, lăsându-ne pradă frigului și nopții. Urma să ne petrecem toată noaptea acolo, să pierdem trenul și să-i lăsăm pe cei de acasă disperați. Nu aveam niciun mijloc de comunicare, nici măcar o lanternă sau un băț de chibrit.

Viața este o călătorie cu multe momente neprevăzute. La ce ne sunt de folos semnele?

Fără ele ne blocăm în trafic, nu ajungem la țintă, nu ne putem organiza viața, totul depinde de aceste indicatoare. Deși astăzi tehnologia ne poate semnaliza orice eveniment ce se petrece pe acest pământ, există oameni care ignoră aceste semne. Mulți cad victime din cauza neascultării acestor avertizări.

În frământarea ce ne apăsa, când fiecare își murmura rugăciunea tainică, o rază de lumină ne cerceta fețele. Am tresărit, am țipat fiecare pe limba lui, încercând să vedem cine ne-a descoperit, cocoțați pe acele stânci. Din vale, câțiva turiști care se întorceau bucuroși de la Cruce, auzind voci, și-au dat seama că ne-am rătăcit. Fixând lumina pe noi am putut coborî printr-o râpă până la drumul marcat.

Semnul face diferența!

Și iată semnul din partea Domnului

Experiența aceasta ne-a marcat foarte mult. Ignorarea semnelor ne duce la rătăcire. De la Creațiune, Dumnezeu S-a descoperit omului prin semne și minuni. Semnele au diverse scopuri: să avertizeze, să indice, să ordoneze, să amintească, să descopere etc.

În Geneza 1:14, citim că planetele de pe întinderea cerului sunt niște semne care să ne arate vremile, zilele și anii. Chiar când omul a fost creat, în fața pomului cunoștinței binelui și răului nu s-a construit un gard de protecție, nici nu au fost puși niște heruvimi care să învârtă o sabie învăpăiată. Pomul era un semn de loialitate față de Dumnezeu. Încălcarea semnului înseamnă moartea. Libertatea de alegere nu garantează respectarea semnelor, dar oferă viață. Cain a fost protejat de Dumnezeu să nu fie ucis printr-un semn. Iacov se hotărăște să fugă de la socrul său atunci când i se amintește de semnul pe care îl ridicase la Betel. Curcubeul este un semn că pământul nu va mai fi distrus prin potop. Sunt foarte multe. De aceea merită un studiu să descoperim toate semnele pe care Dumnezeu ni le-a dat. Ele ne indică, ne descoperă, ne avertizează cum putem trăi în siguranță după voia Lui. Toată Scriptura este dovada modului cum a comunicat Dumnezeu cu omul de-a lungul istoriei acestui pământ.

CA_septembrie_2019.indd 23 8/22/2019 12:11:34 PM

Mă întreb: ce relevanță mai au semnele pentru noi în zilele acestea?

Nimeni nu mai ignoră faptul că pământul își așteaptă sfârșitul. Toți cercetătorii, oamenii politici și religioși vorbesc despre vremuri apocaliptice. În fața furiei naturii, tehnologia cea mai sofisticată se vede neputincioasă. Lumea trăiește o stare de confuzie, a dispărut siguranța zilei de mâine, a confortului psihic. Toate terapiile care încearcă să trateze stresul au doar efectul placebo, nu pot elimina cauza oricât am vrea să gândim pozitiv. Ce alternativă oferă Dumnezeu? Unde găsim semnul după care să ne orientăm în aceste zile?

CA ȘI MAGII ORI PĂSTORII DE PE DEALURILE BETLEEMULUI, CARE AU FOST CONDUȘI DE UN SEMN, ȘI NOI AR TREBUI SĂ DESCOPERIM CE NE-A LĂSAT EL CU PRIVIRE LA ACESTE VREMURI. ISUS LE-A RĂSPUNS UCENICILOR LA ÎNTREBĂRILE CE-I FRĂMÂNTAU.

Primul lucru este să-L descoperim pe Isus, singurul care ne poate ajuta. Ca și magii ori păstorii de pe dealurile Betleemului, care au fost conduși de un semn, și noi ar trebui să descoperim ce ne-a lăsat El cu privire la aceste vremuri. Înainte să părăsească acest pământ, Isus le-a răspuns ucenicilor la întrebările ce-i frământau. Prin câteva parabole, Isus vrea să le arate atitudinea omenirii din timpul sfârșitului. Unii consideră că El va zăbovi și merită să-ți trăiești viața, alții refuză invitația la nuntă, mulți aleargă să vadă semne și minuni. Până și cărturarii și preoții închid oamenilor ușa spre Împărăția cerurilor. Dar cea mai tristă situație este a acelora care se consideră biserica Lui de pe urmă. Cunosc totul despre El, au încheiat un legământ, au primit îndreptățirea și puterea de a birui, au crezut și vestit revenirea Lui, până când așteptarea i-a copleșit și au adormit.

Atunci când dorești să trăiești doar în prezent, nu te poți gândi la viitor. A reușit Isus să liniștească temerile ucenicilor? Trecând în revistă semnele sfârșitului, nu a rezolvat așteptările lor. Revenirea lui Isus era legată de prosperitatea națiunii și eliberarea de sub jugul roman. Peste pragul acesta nu s-a putut trece. Generațiile care au urmat s-au confruntat cu cele mai grele situații: cucerirea Ierusalimului, dărâmarea templului, persecuția creștinilor și altele. Cu toate acestea, speranța revenirii lui Isus nu s-a stins. Și totuși ceva s-a întâmplat. Pentru că Mirele întârzia să vină, fecioarele au ațipit. Starea aceasta a provocat o adevărată isterie în a descoperi data când va veni Isus. Numai că lucrul acesta a produs multe dezamăgiri.

Ucenicii au întrebat direct: „Doamne, care va fi semnul venirii Tale?” Isus le-a precizat semnul, dar despre ziua și ceasul acela doar Tatăl știe. În natura Sa umană, Isus știa atât cât I Se descoperea de Tatăl. Așa ne putem explica de ce această revenire este atât de mult întârziată. Isus nu vedea în viitorul îndepărtat cât încă mai era pe pământ. Cartea Apocalipsa a fost scrisă după înălțarea lui Isus la cer și a devenit un ghid plin de semne și semnificații pentru toate generațiile ce așteptau revenirea Lui.

Când pui ceasul să sune?

Astăzi ne găsim într-o criză de identitate. Așteptătorii încearcă să se detașeze de semnele timpului și solia celor trei îngeri, căutând mai degrabă să-și promoveze imaginea de creștini cuminți. Așa se face că precizarea: „când Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea, atunci va veni sfârșitul”, nu mai poate fi luată în calcul, deoarece creșterea natalității este un proces alarmant și continuu. Cu toată tehnologia, este imposibil ca absolut toată lumea să cunoască Evanghelia. Ne bazăm prea mult pe calitățile noastre manageriale și pe mijloacele materiale, ignorând cu bună știință că „această lucrare nu se va face nici prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Sfânt”.

Vorbim de mult timp de „vindecarea rănii de moarte” și iată cum *fiara* se mișcă nestingherită pe tot pământul. Ecumenismul este un vis împlinit. Toate marile religii s-au strâns sub umbrela Bisericii Catolice. Chiar și cel mai de necrezut lucru s-a întâmplat. Luther a fost reabilitat și Reformațiunea a murit. Toți suntem frați în Hristos! Sună bine, nu?

Dar tot acest sistem religios vrea puterea să conducă lumea. Acesta a fost năravul lui dintotdeauna. Susținând ideea globalizării și migrația universală, profitând de toate conflictele sociale și problemele de integrare, biserica întinde brațul său către puterea politică, oferind garanții că va putea gestiona aceste crize. *Toți au același gând și au dat fiarei puterea și stăpânirea lor*.

Cartea Apocalipsa este „descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate

CA_septembrie_2019.indd 24 8/22/2019 12:11:35 PM

robilor Săi lucrurile care urmau să se-ntâmple". Cercetând semnele timpului, descoperim că ne găsim sub avertizarea celui de-al doilea înger, care se lamentează îngrozit: „A căzut, a căzut, Babilonul, cetatea cea mare..." Cum să cadă când toate neamurile se miră după fiară? Discipolii Babelului, îmbătați de vinul înșelător, au pierdut orice simț al realității. Dumnezeu este înlocuit cu o instituție omenească, iar religia devine adulteră, coruptă și perversă.

Misiunea acestui înger este de a trezi fecioarele adormite la realitatea zilelor noastre. „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu. Știu faptele tale..." Nimic care să ne bucure, niciun cuvânt de apreciere. Laodiceea, ultimul segment din istoria creștinismului, își trăiește agonia ultimelor zile. Sindromul unei civilizații care nu mai are nevoie de Dumnezeu a dus la mentalitatea că biserica este o instituție omenească, iar rațiunea a luat locul revelației. De această atitudine s-au molipsit până și cei mai declarați așteptători. Considerând că dețin cea mai curată doctrină și cel mai înalt nivel de moralitate și spiritualitate, starea lor este cu atât mai tragică prin faptul că nu sunt conștienți de felul cum îi vede Dumnezeu.

Bogăția materială, patrimonială, chiar și proiectele misionare sau megaevanghelizările pot întreține mulțumirea de sine atunci când lipsește pasiunea, lucrarea de la om la om, lepădarea de sine, puterea Duhului, minunea convertirii. Nu trebuie să menționăm niciun nume, din moment ce cu toții trăim în Laodiceea. Ani de zile ne-am consolat cu ideea că suntem rămășița, uitând responsabilitățile care decurg de aici. Nu ne vine să credem că Laodiceea mai înseamnă și o judecată a poporului. Martorul credincios ne avertizează solemn: „Fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea." Asta presupune o cernere, o curățenie generală, o trezire a fecioarelor. Isus încă mai așteaptă să I Se deschidă ușa, ca să cineze cu noi. Este ultimul efort de a ne hrăni și primi putere pentru a trece prin marea strâmtorare.

Evlavia fecioarelor adormite

Trăim într-o confuzie generală. În timp ce unii ne deranjează că sunt prea gălăgioși, nelăsând să le scape nicio mișcare a fiarei, alții ne asigură că niciodată nu o să fim mai neprihăniți decât astăzi, accentuând ideea unui har ieftin și fără responsabilitatea unei convertiri reale. A privi la Hristos fără a ne lăsa schimbați de puterea Lui nu ne folosește la nimic. Dimpotrivă, ne îndepărtează tot mai mult de El.

Sunt oameni care au citit Scriptura toată viața lor și s-au ales cu multe cunoștințe, chiar aceasta a fost meseria lor. Este ca și cum atunci când vrei să ajungi la Crucea de pe Caraiman, trebuie să privești tot timpul la ea, fără să te uiți pe unde calci. Sunt foarte mulți care aleg drumul bătătorit și larg, fără semne și riscuri, dar care se înfundă în fața unei mari prăpăstii. Alții mai isteți plătesc și urcă în telecabina harului și se bucură de plăcerile momentului. Privesc crucea ceva mai de aproape, dar nu simt nevoia să cadă zdrobiți la piciorul ei. Semnul este cel mai important. Cei care urmează drumul marcat vor descoperi cele mai înălțătoare momente din viața lor. Chiar dacă spre final traseul devine anevoios, există lanțuri fixate în stâncă, mâini întinse care te ajută. Pe platou nu te lași furat de ofertele lumii, ci continui să mergi, să cazi „obosit și-nfrânt de cale lungă" la piciorul crucii.

MARTORUL CREDINCIOS NE AVERTIZEAZĂ SOLEMN: „FIINDCĂ EȘTI CĂLDICEL, NICI RECE, NICI ÎN CLOCOT, AM SĂ TE VĂRS DIN GURA MEA." ASTA PRESUPUNE O CERNERE, O CURĂȚENIE GENERALĂ, O TREZIRE. ISUS ÎNCĂ MAI AȘTEAPTĂ SĂ I SE DESCHIDĂ UȘA, CA SĂ CINEZE CU NOI.

Putem încerca tot felul de strategii, ca o firmă în pragul falimentului. Tendința este să ne mai menajăm, să evităm confruntarea cu eul nostru care ne stăpânește. Ne pierdem pe zi ce trece în secularism și confort spiritual. Babilonia este

CA_septembrie_2019.indd 25 8/22/2019 12:11:36 PM

mentalitatea de care creștinismul s-a agățat de-a lungul secolelor, înlocuindu-L astfel pe Hristos cu formele religioase.

Am adormit de-atâtea predici? Trezirea fecioarelor nu o face cineva care nu are somn. Străjerii adevărați nu sunt relaxați sau căldicei. Toate semnele sfârșitului au devenit banale? Catastrofele naturale de cea mai mare intensitate și diversitate, crizele economice și politice, globalizarea și migrația necontrolată, războaiele civile, atentatele teroriste și toate relele de pe pământ nu reușesc să ne trezească la realitate? Sfinții de sub altar strigă disperați: „Până când, Stăpâne, Tu care ești sfânt și-adevărat, zăbovești...?"

La miezul nopții, un strigăt le-a deschis fecioarelor ochii: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!" Chemarea aceasta le-a trezit speranța, singurul mod de supraviețuire. Au luat grăbite candelele și au ieșit. Până aici, nicio diferență. Întunericul de afară le pune în dificultate. Este momentul alegerii definitive. „Dacă se închină cineva fiarei și primește semnul pe mână sau pe frunte, va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu neamestecat." Semnul face diferența! Va fi un moment teribil să constați că îți lipsește uleiul. Nu poți face rost de el și nimeni nu te poate ajuta să iei decizia corectă. Toată viața ta de creștin așteptător se năruie. Ești conștient de toate lucrurile care se întâmplă, le-ai citit, le-ai auzit.

Trezit la realitate, cauți o explicație, un verset sau un citat, o biserică, un frate. Prin strunga aceasta va trece fiecare singur. În joc este viața ta și a mea, nimeni nu ne mai poate ajuta. Trezirea fecioarelor va fi momentul când semnul le va despărți pentru totdeauna. Acolo sunt frații noștri de credință, slujbașii bisericii, rudele și copiii noștri.

SEMNUL FACE DIFERENȚA! ÎN JOC ESTE VIAȚA TA ȘI A MEA, NIMENI NU NE MAI POATE AJUTA. TREZIREA FECIOARELOR VA FI MOMENTUL CÂND SEMNUL LE VA DESPĂRȚI PENTRU TOTDEAUNA. ACOLO SUNT FRAȚII NOȘTRI DE CREDINȚĂ, SLUJBAȘII BISERICII, RUDELE ȘI COPIII NOȘTRI.

Semnul face diferența

Am gustat foarte puțin din ce înseamnă să dai singur mărturie pentru semnul pe care te-ai hotărât să-l porți. Cu ceva timp în urmă am fost invitat să particip la o dezbatere despre Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu. Cel care m-a invitat cocheta cu Biserica Catolică, deși discutasem mult cu el despre adevărurile biblice. Seminarul se ținea în aula Catedralei Sf. Iosif, din capitală. În ziua când se discuta despre porunca a patra am mers împreună. Era curios cum voi susține păzirea sâmbetei în fața autorității Bisericii Catolice. Când am intrat, sala era arhiplină, sute de persoane așteptau într-o liniște care m-a impresionat de la început. Mi-am dat seama că sunt mulți enoriași, invitați din lumea bună. Mă așteptam să aud argumentația istorică a schimbării zilei de sâmbătă în duminică. Absolut nimic din ce mă așteptam. Ideea de bază a prezentării a fost că Dumnezeu nu ne cere să păzim și să sfințim o zi anume, ci totul este să acordăm când putem un timp special de părtășie cu El.

Toată această argumentație era susținută de grija și dragostea lui Dumnezeu față de o lume sufocată de forme și tradiții religioase, cum ar fi și zilele de închinare. Ascultătorii păreau mulțumiți de noua formă de interpretare a poruncii a patra, care de fapt a fost doar citită fără niciun comentariu. S-au cerut câteva opinii la cele prezentate. Cei care au luat cuvântul au făcut mai degrabă gesturi de complezență la adresa prezentatorului. Simțeam o apăsare puternică în suflet. Prietenul meu aștepta nerăbdător să intervin. *Doamne, cum să le deranjez liniștea?* „Am putea considera încheiată întâlnirea noastră, dacă doriți", a spus prezentatorul.

În momentul acela m-am ridicat brusc. Un gând mi-a străfulgerat mintea: semnul face diferența! „Permiteți-mi să intervin, aș vrea să întreb dacă eu am ales deja ziua pe care Dumnezeu a poruncit să o păzesc și să o sfințesc, cu ce aș putea greși?!" Un zumzet ca și când cineva a răsturnat un stup cu albine dovedea o neînțelegere. Prezentatorul, un bărbat bine, uns cu toate calitățile, o charismă angelică, m-a privit îngăduitor, spunând doar atât: „Așa gândește un sectant" și m-a invitat, dacă doresc, să vorbim la sfârșit.

Nu știu ce au reușit să înțeleagă cei din sală, dar un lucru este cert. Nimeni nu cunoștea că porunca patra este un semn de aducere aminte, o poruncă dată oamenilor din toate timpurile, o declarație de loialitate față de Creatorul Universului, un sigiliu pus pe fruntea celor răscumpărați. Mi-am dat seama câtă confuzie, câtă babilonie se află în mintea oamenilor. Înghit orice vânt de învățătură, nu cercetează, nu gândesc, apucă pe calea cea largă.

Ține minte, prietene, tu, fratele meu, locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul ei. Va veni și ziua judecății, când toți aceia care s-au lăsat amăgiți de promisiuni, au plecat capul înaintea chipului ei, s-au bucurat de privilegii și putere, se vor ridica împotrivă ca să o distrugă, pentru că au fost înșelați. Nu aștepta să cadă Babilonul cel mare. Atunci va fi prea târziu. Dacă mai auzim glasul Lui, să deschidem ușa și să avem o părtășie plăcută cu El. ■

Gili Antea este membru în Biserica Labirint, București.

CA_septembrie_2019.indd 26 8/22/2019 12:11:36 PM

MOISE ȘI ISUS HRISTOS

TIPUL SI ANTITIPUL
ȘTEFAN RADU

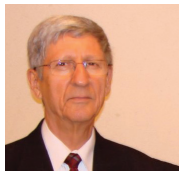

Dumnezeu a zis către Moise: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și, dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală" (Deuteronomul 18:18,19).

Probabil copiii lui Israel s-au așteptat să aibă din nou un proroc puternic, asemenea lui Moise, eventual Iosua sau altul. Oricum, un proroc. Dar făgăduința aceea avea importanță mesianică, ea nu se referea la niciunul dintre ceilalți proroci ai Vechiului Testament și nici la vreunul dintre cei ai Noului Testament, ci la Mesia, așa cum a făcut apostolul Petru aplicația: „În adevăr, Moise a zis părinților noștri: «Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului»" (Faptele 3:22,23). Contextul cuvântării lui Petru în incinta templului, atât versetele precedente, cât și cele următoare, arată că el s-a referit la Domnul Isus Hristos ca fiind Prorocul asemenea lui Moise, făgăduit în vechime.

Moise și Domnul Isus Hristos

Moise a fost un prototip al Domnului Isus Hristos. Nu este aici locul și nici nu este scopul acestui articol acela de a arăta toate probele în acest sens, dar Moise a fost prorocul după asemănarea căruia marele Proroc avea să fie și să vină – Isus Hristos, Mântuitorul lumii.

Evanghelistul Ioan a făcut următoarea declarație despre Moise și despre Isus: „Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1:17). Acest text este răstălmăcit de antinomianiști în cel mai înalt grad cu putință. Iată interpretarea lor: „Prin Moise au primit evreii legea, acela a fost vechiul legământ, iar noi acum, în noul legământ, avem harul și adevărul, care au venit prin Isus Hristos. Deci nu Moise, ci Isus!" În acest fel, Moise este pus în opoziție cu Isus, dacă nu chiar făcut un adversar al Lui.

Cum e posibil așa ceva? Dacă Prorocul promis avea să fie ca Moise, unde este antagonismul? Le-a spus Dumnezeu oamenilor ceva prin Moise și cu totul altceva prin noul Proroc? A lucrat Dumnezeu în două feluri contradictorii? I-a pus pe Moise și pe Isus în conflict unul cu altul? Ce enormă absurditate!

Ce a spus Moise a spus și Isus, și mult mai mult. De fapt, prin Moise a vorbit Isus, ca Dumnezeu etern (vezi Ioan 1:1,2), care i-a condus pe israeliți în pustie (vezi 1 Corinteni 10:1-4). Amintindu-l pe Moise, Mântuitorul a zis către iudeii împotrivitori: „Căci, dacă l-ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine" (Ioan 5:46). Aceleași învățături divine care vor fi mai târziu prezente în lucrarea lui Mesia erau prezente în lucrarea lui Moise. Punând cuvinte în gura lui Avraam, văzut într-o alegorie, Isus a zis despre frații bogatului egoist: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei… Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți" (Luca 16:29,31).

ISUS NU S-A DEPĂRTAT NICI CU O MILIONIME DE MILIMETRU DE MOISE ȘI DE PROROCI, CI A CLĂDIT PE EI, PENTRU CĂ EL VORBISE PRIN EI.

Isus nu S-a depărtat nici cu o milionime de milimetru de Moise și de proroci, ci a clădit pe ei, pentru că El vorbise prin ei: „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El" (Luca 24:27). „Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în proroci și în psalmi»" (v. 44).

Revenim la textul inițial: „Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1:17). În ce sens a fost dată legea prin Moise? Dumnezeu a rostit cu glas tare, în auzul unui popor întreg, Cele Zece Porunci și apoi le-a scris pe două table de piatră de două ori. La prezentarea orală a poruncilor morale, Moise nu a avut decât un rol logistic, a pregătit poporul să audă cuvintele lui Dumnezeu. Iar varianta scrisă a Decalogului a ieșit din mâinile lui Dumnezeu și a fost pusă în mâinile lui Moise, ca s-o așeze în chivot și să fie prezentă în mijlocul poporului, care să se conducă după voia lui Dumnezeu exprimată acolo.

Da, prin Moise au ajuns tablele legii în mijlocul taberei și în chivot; prin Moise le-a primit

CA_septembrie_2019.indd 27 8/22/2019 12:11:36 PM

poporul. Ce era Moise în acest caz? Un delegat al lui Dumnezeu: „Cât despre Moise, el a fost «credincios în toată casa lui Dumnezeu» ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu" (Evrei 3:5). Iată-L pe Suveranul universului, pe „Dătătorul și Judecătorul legii" (Iacov 4:12), folosindu-Se de sluga Sa Moise pentru transmiterea legii morale de la El la popor.

Deci, după declarația ucenicului iubit, prin Moise a fost dată „legea", prin Isus au venit „harul și adevărul". Nu se precizează care lege a fost dată prin Moise: morală, ceremonială? Amândouă. Cea morală, scrisă de mâna lui Dumnezeu și pusă de Moise în chivot; cea ceremonială, scrisă de mâna lui Moise la comanda lui Dumnezeu și pusă de leviți lângă chivot: „După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă leviților care duceau chivotul legământului Domnului: «Luați cartea aceasta a legii și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta. Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpățânarea ta cea mare»" (Deuteronomul 31:24-27).

Nici legea morală și nici legea ceremonială nu au început să existe odată cu Moise. Cu mult înainte de el, Dumnezeu îi poruncise lui Avraam să practice tăierea împrejur și cu mult înainte de a se naște Avraam, Dumnezeu îi învățase pe oameni să aducă jertfe. Mântuitorul Însuși a arătat că legea ceremonială este mai veche decât Moise: „Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur – nu că ea vine de la Moise, ci de la patriarhi – și voi îl tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului" (Ioan 7:22).

Iar legea morală este un cod de principii eterne; poruncile ei au fost cunoscute, respectate sau călcate cu foarte mult timp înainte de a se naște Moise. Erau condamnate crima, furtul, minciuna, idolatria, sodomia, nesocotirea părinților etc.

În timpul lui Moise, îndrumările divine au fost organizate în forme cerute de Dumnezeu: poruncile morale strânse într-un set formulat, rostit și scris de El, așezat de profet în chivot; toate celelalte, de natură ceremonială, administrativă, judecătorească, sanitară, militară etc., scrise de Moise într-o carte pusă alături de chivot. Nu în chivot, ci alături de chivot.

Din nou, cuvintele apostolului Ioan: „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos." Dacă interpretăm orbește aceste cuvinte, vom zice că nu au existat har și adevăr înainte de nașterea lui Isus și că nu mai există lege de atunci încoace, că legea și harul se exclud reciproc, că adevărul nu are nimic în comun cu legea. Să vedem dacă toate acestea sunt de origine divină (legea, harul, adevărul) sau dacă unele sunt străine de voința lui Dumnezeu.

A existat adevăr înainte de întruparea Fiului lui Dumnezeu? Biblia zice că da:

- „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune *adevărul* din inimă." (Psalmii 15:1,2)
- „Dar Tu ceri ca *adevărul* să fie în adâncul inimii; fă dar să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!" (Psalmii 51:6)
- „Ai dat celor ce se tem de Tine un steag, ca să-l înalțe spre biruința *adevărului.*" (Psalmii 60:4)
- „Învață-mă căile Tale, Doamne! Eu voi umbla în *adevărul* Tău!" (Psalmii 86:11)
- „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și legea Ta este *adevărul.*" (Psalmii 119:142)
- „Eclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute și să scrie întocmai cuvintele *adevărului.*" (Eclesiastul 12:10)
- „Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti judecata după *adevăr.*" (Isaia 42:3)
- „Iată ce trebuie să faceți: fiecare să spună aproapelui său *adevărul*; judecați în porțile voastre după *adevăr* și în vederea păcii." (Zaharia 8:16)
- „Dar iubiți *adevărul* și pacea!" (Zaharia 8:19)

Așadar, Vechiul Testament este plin de adevăr. Dar harul? Ar fi cu totul neadevărat să se spună că harul a început să existe numai după sosirea pe pământ a Salvatorului. Nu poate exista iertare fără har, altfel, cum a fost iertat David de adulter și crimă? Cum a fost iertat nelegiuitul rege Manase? Cum i-a iertat Dumnezeu mereu și mereu pe israeliți? Cum au ajuns fără har în cer Enoh, Moise, Ilie, oameni născuți în păcat, ca și alții? „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut" (Psalmii 130:3,4).

În traducerea Cornilescu, am găsit în Vechiul Testament șase texte în care apare cuvântul „har":

- „… *harul* Meu nu se va depărta de la el (de la fiul lui David) cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta." (2 Samuel 7:15)

CA_septembrie_2019.indd 28 8/22/2019 12:11:37 PM

- „Acum, Doamne Dumnezeule, Tu ești Dumnezeu și cuvintele Tale sunt *adevăr* și Tu ai vestit *harul* acesta robului tău." (2 Samuel 7:28)
- *Iată harul și adevărul laolaltă.* Un text asemănător se găsește în 1 Cronici 17:26.
- „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, *harul* este turnat pe buzele tale, de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie." (Psalmii 45:2)
- „(Domnul) celor smeriți le dă *har*." (Proverbele 3:34)
- „Cine găsește o nevastă bună găsește fericirea; este un *har* pe care-l capătă de la Domnul." (Proverbele 18:22)

Numai șase texte în Vechiul Testament tradus de Cornilescu, în care întâlnim cuvântul „har"! Dar alta este situația în alte limbi. Astfel, în traducerea engleză (Old) King James, am întâlnit cuvântul *grace* în Vechiul Testament de 38 de ori, traducând doi termeni ebraici: *chên* (favoare, bunătate, lucru frumos, plăcut, prețios) și *tᵉchinnâh* (favoare, implorare). În cele mai multe dintre aceste cazuri, ceea ce apare în engleză ca *grace,* „har", Cornilescu a tradus cu „a căpăta trecere".

Scriind către conlucrătorul său Tit, apostolul Pavel a făcut această declarație formidabilă: „Căci *harul* lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos" (Tit 2:11-13).

Conform cu acest text, harul nu este un concept abstract, eminamente poetic, ci are efecte practice în viața credincioșilor. El îi învață cum să trăiască o viață de consacrare.

Harul lui Dumnezeu a fost arătat. S-a arătat imediat după căderea în păcat a primilor noștri părinți. Fără har ar fi fost exterminați. S-a arătat tuturor oamenilor de atunci încoace, pentru că numai harul divin ne acordă iertare, curățire, mântuire, intrare în Împărăția cerurilor. Dar harul care acceptă păcatul nu mai este har, ci este răzvrătire împotriva Celui Preaînalt. Este *billige gnade* (har ieftin), așa cum s-a exprimat teologul luteran german Dietrich Bonhöffer.

Apostolul Pavel și-a exprimat indignarea prin întrebări: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (Romani 6:1,2).

Harul ne-a asigurat iertarea și păstrarea în siguranță spirituală. Păcătuirea voită duce la pierderea harului. Harul este îndurarea divină față de păcătos, forța salvatoare care îl smulge din păcat și îl aduce în armonie totală, perfectă și durabilă cu adevărul care este exprimat cu înțelepciune, dreptate și iubire în legea dumnezeiască, numită de Iacov „legea împărătească" (Iacov 2:8), „legea slobozeniei" (v. 12).

Philip Schaff a făcut următoarea declarație sublimă despre Mântuitorul: „Persoana lui Hristos este pentru mine cel mai sigur, precum și cel mai sacru dintre toate faptele; tot atât de sigur ca și propria mea existență; ba chiar mai mult: pentru că Hristos trăiește în mine și El este singura parte de preț din existența mea. Nu sunt nimic fără Salvatorul meu; sunt totul cu El și nu L-aș schimba pentru lumea întreagă" (din „Persoana lui Hristos", p. 8, de Philip Schaff, D.D., citat redat în cartea *Fundamentals of Bible Doctrines (Bazele doctrinelor biblice)*, de Alonzo J. Wearner, 1931, p. 37).

„Sunt totul cu El", cu Salvatorul meu! Cum să nu fiu totul când în El găsesc totul? Adică:

- *Harul*: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de *har*… Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl… Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har" (Ioan 1:14,16).
- *Adevărul*: „a locuit printre noi plin de… *adevăr*" (Ioan 1:14). „Isus i-a zis (lui Toma): «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»" (Ioan 14:6).
- *Legea*: „Atunci am zis: «Iată-Mă că vin! În sulul cărții este scris despre Mine, vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii Mele»" (Psalmii 40:7,8). Textul acesta este citat în Evrei 10:7 și aplicat la Hristos: „Atunci am zis: «Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!»" Voia divină exprimată în legea împărătească.

CĂCI HARUL LUI DUMNEZEU, CARE ADUCE MÂNTUIRE PENTRU TOȚI OAMENII, A FOST ARĂTAT ȘI NE ÎNVAȚĂ S-O RUPEM CU PĂGÂNĂTATEA ȘI CU POFTELE LUMEȘTI ȘI SĂ TRĂIM ÎN VEACUL DE ACUM CU CUMPĂTARE, DREPTATE ȘI EVLAVIE, AȘTEPTÂND FERICITA NOASTRĂ NĂDEJDE ȘI ARĂTAREA SLAVEI MARELUI NOSTRU DUMNEZEU ȘI MÂNTUITOR ISUS HRISTOS.

Moise a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu ca slugă" (Evrei 3:5), „dar Hristos este credincios ca Fiu peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm" (v. 6).

Moise – slugă, Hristos – Fiu! Prototipul și împlinirea lui! Tipul și antitipul! Amândoi credincioși lucrării divine de a promova, spre binele păcătoșilor, al omenirii, legea, harul, adevărul. Amândoi se află în cer de multă vreme. Moise a dorit să vadă slava dumnezeiască și acum o vede. Hristos este Cel care posedă această slavă din veșnicie în veșnicie, pe care ne-o împărtășește cu dragoste și bucurie: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului!" (2 Corinteni 3:18). Amin! ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

CA_septembrie_2019.indd 29 8/22/2019 12:11:37 PM

Adventist World

UN STIL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS

NE INFLUENȚEAZĂ OARE EMOȚIILE?

Am 35 de ani și sunt recunoscător pentru accentul pus de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pe alimentația sănătoasă. Înțeleg că alimentația poate ajuta la ținerea sub control a greutății și a diabetului, la reducerea incidenței bolilor de inimă și chiar influențează longevitatea, dar poate un stil de viață sănătos să influențeze și starea mea de spirit, emoțiile și starea de bine?

De când a luat ființă, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a pus un accent deosebit pe sănătate și pe starea de bine. În 1863, cofondatoarea Bisericii Adventiste, Ellen White[1], a primit o viziune foarte importantă cu privire la sănătate, care a subliniat sănătatea ființei ca întreg: corp, minte și spirit (o viziune anterioară din 1848 descoperea, în principal, pericolele tutunului). Acest mesaj a fost dat deoarece „misiunea noastră nu a fost încă îndeplinită". Un stil de viață sănătos poate prelungi viața și poate preveni și vindeca boala, dar scopul principal este să ne pregătească pe noi pentru slujire, în ciuda condițiilor păcatului, astfel încât noi să slujim tuturor. Chiar slujirea dezinteresată în sine îmbunătățește starea noastră fizică și emoțională.

O dietă sănătoasă ne îmbunătățește sănătatea fizică. O dietă vegetariană echilibrată (pe bază de plante) ne poate îmbunătăți starea de spirit. O analiză recentă[2] a persoanelor în vârstă cu privire la regimul DASH (*Dietary Approaches to Stop Hypertension,* adică Abordări dietetice pentru stoparea hipertensiunii) cu regim scăzut de sare, a arătat că cei care au respectat cel mai mult dieta au fost mai puțin susceptibili de a suferi de depresie. Aceste rezultate sunt foarte importante, deoarece depresia devine tot mai frecventă în rândul adulților, pe măsură ce aceștia înaintează în vârstă. Dieta DASH pune accentul pe legume și fructe, lapte cu conținut scăzut de grăsimi, cereale integrale, nuci și grăsimi nesaturate, permițând o cantitate foarte mică de carne roșie. Literatura de specialitate scrisă de oameni de știință demonstrează o legătură strânsă între dieta vegetariană echilibrată și o bună dispoziție, o fericire sporită și o mică rată a depresiei. Aceste scrieri includ studii ample despre vegetarienii adventiști de ziua a șaptea.

Exercițiile fizice moderate și regulate îmbunătățesc sănătatea și condiția fizică. Acestea îmbunătățesc, de asemenea, starea de spirit și starea de bine și pot constitui o bună protecție împotriva depresiei. Aceste efecte sunt mai accentuate și mai evidente chiar în timpul activității. Organismul produce endorfine, niște substanțe chimice care îmbunătățesc starea noastră de spirit și reduc durerea. Abilitatea noastră de a planifica, de a gândi și de a rezolva probleme este îmbunătățită prin exercițiu fizic; de asemenea, curiozitatea este stimulată. Exercițiile regulate pot diminua progresia demenței și chiar pot întârzia debutul acesteia. Așa că haideți să ne mișcăm!

Somnul și odihna ne fac mai eficienți și ne permit să gândim mai clar. Suntem mai mulțumiți, mai puțin îmbufnați și mai puțin îngrijorați. Un program de somn sănătos este asociat cu o incidență mai mică a obezității, a diabetului zaharat de tip 2 și a depresiei. Revista *Time*[3] constată că Sabatul, ziua de odihnă săptămânală, meditația și refacerea energiilor în această zi este un factor semnificativ în creșterea longevității adventiștilor care trăiesc în Loma Linda, California, Statele Unite ale Americii.

Un stil de viață sănătos ne îmbunătățește starea de spirit, emoțiile, longevitatea, spiritualitatea și starea sufletească. Dumnezeu a dat îndrumări cu privire la modul în care putem fi sănătoși, fericiți și sfinți. Sănătatea și bunăstarea noastră trebuie să fie canalizate în slujirea Lui; noi ar trebui să fim canale ale harului Său într-o lume suferindă. Este grozav să trăim într-o perioadă în care știința confirmă cu exactitate instrucțiunile date de Creatorul nostru, de Cuvântul Său și de profețiile Sale! ■

[1] Pentru a afla mai multe despre Ellen G. White, vezi www.whiteestate.org/about/egwbio.asp.

[2] American Academy of Neurology Annual Meeting. Abstract 3569 (P2.179), April 23, 2018.

[3] Vezi de exemplu, J. Kluger and A. Sifferlin, "The Surprising Secrets to living Longer—and Better," Time, Feb. 26, 2018, p. 53.

Peter N. Landless, medic cardiolog, este directorul Departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

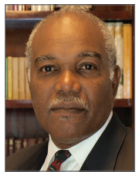

Zeno L. Charles-Marcel, medic internist, este director asociat al Departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

CA_septembrie_2019.indd 30 8/22/2019 12:11:38 PM

PRIETENI CU ISUS

MIELUSEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

A. Găsește cele 15 nume proprii – personaje și denumiri geografice – din cartea Estera, în careul de mai jos!

D	F	R	G	M	A	R	D	O	H	E	U
F	C	B	A	B	I	L	O	N	A	F	G
C	W	H	D	F	B	N	J	K	D	N	H
V	X	C	I	B	N	M	J	U	A	E	C
B	A	H	A	S	V	E	R	O	S	B	B
N	S	D	F	H	J	K	L	M	A	U	V
M	T	A	R	S	I	S	V	B	N	C	M
B	E	N	I	A	M	I	N	I	V	A	V
K	A	S	U	S	A	A	C	U	C	D	B
L	S	D	T	F	L	I	N	D	D	N	N
A	S	F	H	E	C	R	V	A	F	E	M
V	A	S	T	I	R	S	F	G	G	T	J
S	P	E	R	S	I	A	X	C	H	A	H
D	F	G	V	Z	E	T	A	R	J	R	G

B. Răspunde la următoarele întrebări din cartea Psalmii 1–3 :

1. Când trebuie să cugetăm la Legea Domnului?
a) Tot timpul zilei;
b) Zi și noapte;
c) Din ceas în ceas.

2. Ce face Cel ce șade în ceruri?
a) Stă și se uită;
b) Râde;
c) Arată cu mâna spre oameni.

3. De unde Îi răspunde Dumnezeu lui David când acesta Îl strigă?
a) De pe deal;
b) Din muntele Lui cel Sfânt;
c) Din ceruri.

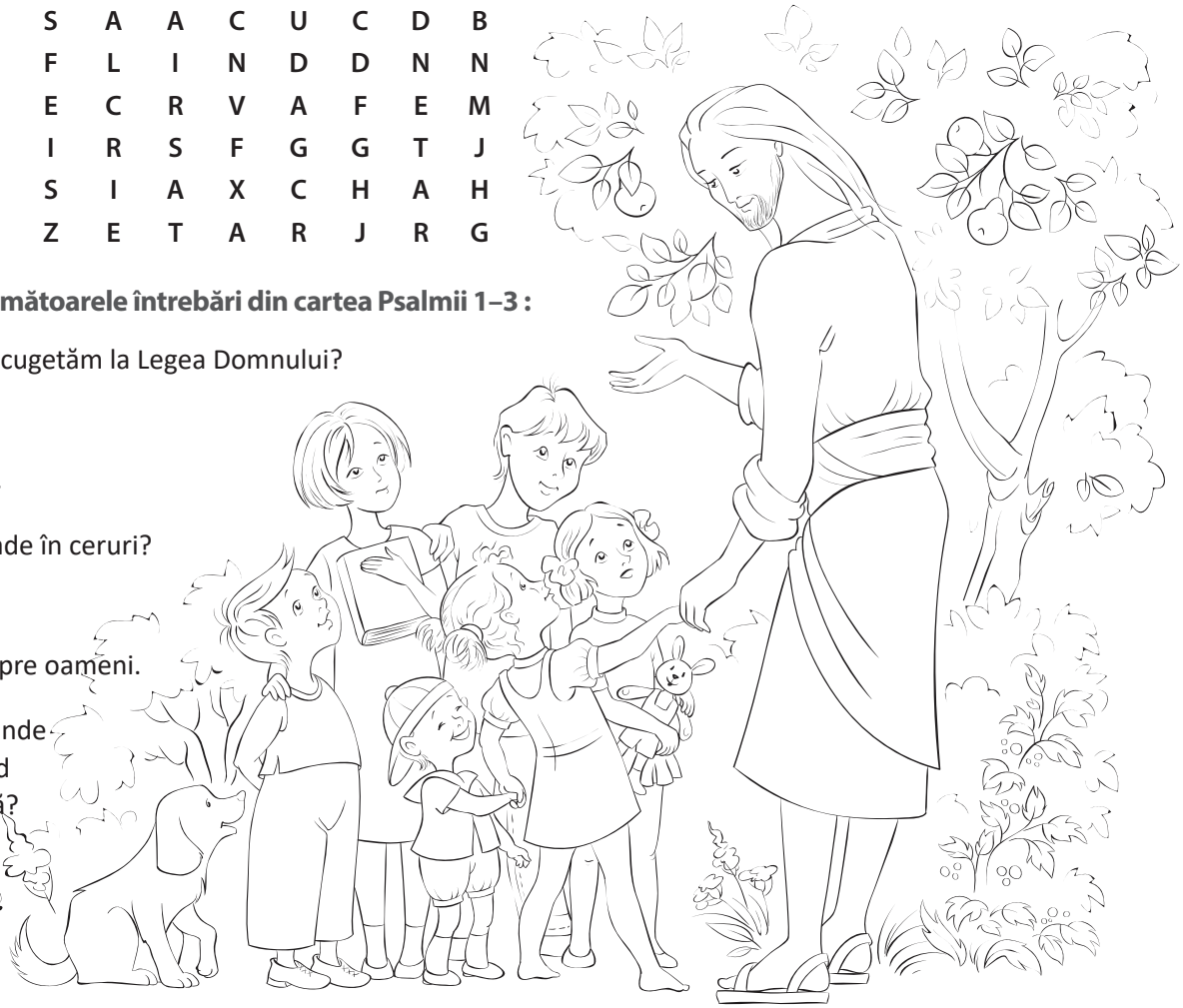

Răspunsuri: A. Ahașverош; Beniamin; Chiș; Mardohеu; Iair; Estera; Hadasa; Persia; Nebucadețar; Susa; Tarsiș; Vasti; Zetar; Babilon; Iuda. **B.** 1 b) Ps. 1:2; 2 b) Ps. 2:4; 3 b) Ps. 3:4.

CA_septembrie_2019.indd 31 8/22/2019 12:11:39 PM

URMEAZĂ-MĂ!

STRATEGIE UNIUNEA ROMÂNĂ
2019–2024

2023–2024:
„URMEAZĂ-MĂ
CU INIMA VESELĂ!”
Anul sănătății

2022–2023:
„URMEAZĂ-MĂ
CU TOATĂ CASA TA!”
Anul familiei și educației

2021–2022:
„URMEAZĂ-MĂ
CU APROAPELE TĂU!”
Anul lucrării personale

2020–2021:
„URMEAZĂ-MĂ
DIN TINEREȚEA TA!”
Anul copiilor și tinerilor

2019–2020:
„URMEAZĂ-MĂ
ÎN TOT ADEVĂRUL!”
Anul Scripturii

55672